

Grosuplje (centrala)

SP 908

NAŠ KRAJ

1996

352(497.4 Dobropolje)

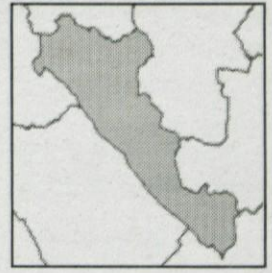

119960027, 10

KNJIZNICA GROSUPLJE

COBISS 0

Naš kraj

INFORMATIVNO GLASILO OBČINE DOBREPOLJE

Letnik 2, št. 10, oktober 1996

Praznična septembrska nedelja

ob pomembnih obletnicah v občini:

- 100-letnici ustanovitve Kmetijske zadruga Dobropolje in z njo povezanega zadružništva,
- 100-letnici Kulturnega društva,
- 100-letnici rojstva Franceta Kralja,
- 95-letnici rojstva Toneta Kralja.

Naslednja številka Našega kraja izide 5. novembra. Objavili bomo samo tiste prispevke, ki jih bomo prejeli do vključno 22. oktobra.

Poročila na straneh: 2,3,4

Vseh prireditev, ki so bile na ta dan v občini, se je udeležil tudi minister za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano dr. Jože Osterc.

Njegov celodnevni obisk je bil povezan z odkritjem obeležja Franu Jakliču, pomembnemu kulturniku in gospodarstveniku naše doline iz obdobja pred 100 leti, in oživitvi nekdanj pomembnega dogodka v Dobropolju – razstavi živine.

Dobili smo prvi dobrepoljsko-struški zbornik

NAŠI KRAJI IN LJUDJE

Obsežno delo, ki je izšlo v nakladi 1.300 izvodov, je izčrpna predstavitev naravnih, geografskih in drugih značilnosti ozemlja današnje občine ter prikaz kulturnih, etnografskih in družbenih dogajanj na tem področju skozi vsa zgodovinska obdobja.

Več na str. 5

RAZSTAVA ŽIVINE PO VEČ KOT TRIDESETIH LETIH

"Moj predlog je, da bi živinorejsko razstavo odslej organizirali vsakih pet let", je dejal v razgovoru Jože Zrnec, predsednik govedorejskega društva Dobropolje – Struge.

Pogovor na str. 7

Le tako naprej!

Še vedno sem pod vtisom velikih dogodkov in slovesnosti, ki smo jih imeli 7. in 8. septembra v naši občini. Navdušila me je predvsem velika pripravljenost občanov, društev skupin in posameznikov za sodelovanje in pomoč pri organizaciji prireditev.

Govedorejskemu društvu Dobrepolje-Struge, skupaj s strokovnimi delavci Kmetijskegas zavoda in seveda Aktivu kmečkih žena velja vse priznanje. Članice Aktiva kmečkih žena so s svojimi specialitetami sodelovale na vseh prireditvah in pozele nemajhno

Prireditve so bile odmevne tudi izven meja naše občine. Solidno smo se izkazali kot organizatorji in gostitelji in kot občani, ki držimo skupaj in skupaj delamo. Samo tako naprej in uspeh ne bo izostal.

Poglejmo kratko analizo:

Predstavitev zbornika Naši kraji in ljudje, v soboto 7.9.1996. Lepa in solidna udeležba, lepa predstavitev nastopajočih. Knjiga kot mora biti, ki je lahko v ponos vsakemu prebivalcu občine. Knjigo brez zadrževanja lahko ponudimo komerkoli. Toliko kot v tej knjigi o Dobropolju in Strugah ni zbrano še v nobeni do zdaj. Prepričan sem, da boste knjigo kupili v vsaki hiši v občini, saj je to ponos in čast, da jo imamo doma. V prihodnjih dneh vas bodo obiskali mladinci ali pa so vas morda že in vam jo ponudili. Knjiga za občane stane 2.000 SIT. To je znižana cena, saj je polna cena knjige preko 5.000 SIT. S pomočjo sponzorjev pa vam omogočamo ugoden nakup samo zato, da jo bo lahko kupil vsak. Ob tem se seveda, poleg zahval, ki so bile že izrečene, zahvaljujem vsem, ki ste kakorkoli pomagali, da je ta knjiga lahko izšla, saj je takšna, da je vsem nam v ponos.

Živinska razstava v nedeljo, 8.9.1996, je tudi požela nemalo odobravanja in zadovoljstva tako s strani obiskovalcev kot strokovnjakov, ki so na razstavi sodelovali.

hvalo in priznanje tudi s strani gostov in obiskovalcev od zunaj.

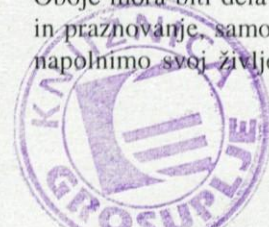
Veličastna prireditev v nedeljo, 8.9., ob 15. uri, na kateri smo odkrili doprni kip našemu velikemu rojaku Franu Jakliču in slovesno privzeli občinski grb in zastavo, je v vseh, ki so bili prisotni, napravila nepozaben vtis, tako po organizaciji in vodenju kot po številu nastopajočih in sodelujočih. Prav lepa hvala za sodelovanje vsem društvom, ki so s svojimi prapori in sodelovanjem slovesnost zelo popestrili.

Prav lepa hvala vsem sodelujočim v narodnih nošah, članom civilne zaščite, vsem pevcem, pihalnemu orkestru in pritrkovalcem, kot tudi obema duhovnikoma za blagoslovitveni obred in Igorju za vodenje prireditve. Zares sem imel občutek, da smo vsi skupaj, vsi za eno stvar in tako je prav. S skupnimi močmi in sodelovanjem bomo zmogli vse.

In seveda prave slovenske prireditve ni brez veselice. Tudi ta je bila v organizaciji Gasilskega društva Videm, tako da smo se na koncu lahko tudi zavrteli.

Nalašč sem malo več spregovoril o teh prireditvah, ki nimajo tako tipično komunalno delovnega značaja, so pa za nas in naše počutje izredno važne in pomembne. Prav je, da smo delovno aktivni in prizadevni. Toda človek, ki je duhovno bitje potrebuje tudi druge vrste dejavnosti. To je dobra knjiga, to je lahko slikarska razstava, dramska predstava, pevski nastop, godbeni koncert, to so lahko tudi takšne vrste prireditev, kot smo jih imeli v teh dneh, to je praznovanje in prijateljsko druženje. Vsem, ki se takšnih prireditev udeležujemo zanje ni nikoli žal. V naši občini jih imamo razmeroma veliko, toda nikoli preveč. Tudi takšne prireditve pripomorejo k temu, da je naše življenje bolj polno in prijaznejše. To nas mnogokrat bolj poveže, kot samo neprestano naprežanje, ki nam včasih tudi ne da pravega rezultata. Oboje mora biti delavnik in praznik, delo in praznovanje, samo tako lahko resnično napolnimo svoj življenjski akumulator.

Vaš župan
Anton Jakopič

Na slikah: del udeležencev slavnostne seje

Odkritje doprsnega kipa Franu Jakliču in privzem grba in zastave

Pred obema osrednjima dogodkoma je bila v občinskih prostorih slavnostna seja občinskega sveta Dobropolje, ki so se je poleg župana in svetnikov udeležili tudi predstavniki vaških odborov in Društva Heraldika. Seji se je zaradi podaljšanega razgovora s kmeti nekoliko kasneje pridružil tudi minister za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano dr. Jože Osterc.

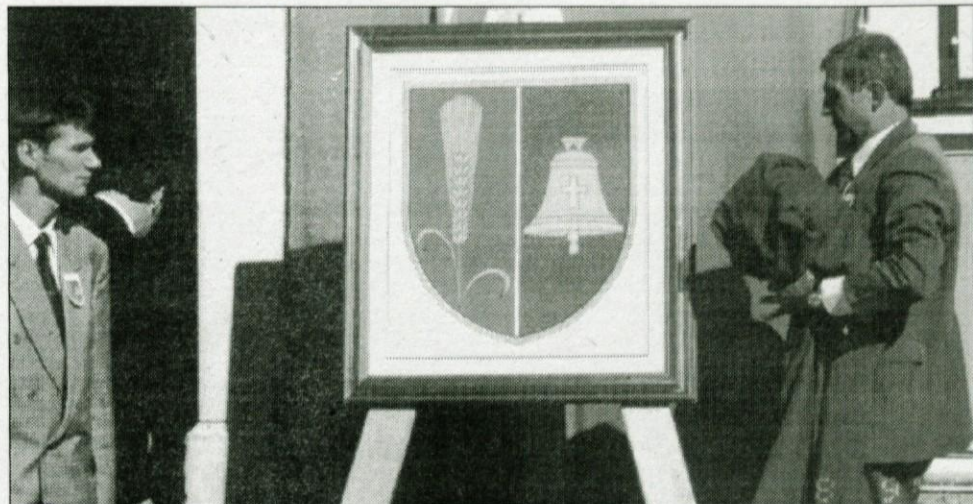

Blagoslovitev grba in zastave

Predsednik OS Dobropolje, Brane Brodnik, je v svojem slavnostnem govoru poudaril, da živimo v obdobju zgoščenih zgodovinskih dogodkov, katerih pomena se bomo morda zavedali mnogo kasneje z večje časovne razdalje. Prav v zvezi z osamosvojitvijo je povezano zgodovinsko dogajanje na mnogih področjih. Za Dobropolje in Struge je pomemben mejnik ustanovitev samostojne nove občine, za katero vse več ljudi priznava, da je bila dobra odločitev. Po dobrem letu in pol dobiva ta občina še svoj grb in zastavo, da bo v slovenskem prostoru razpoznavna. Nato je zelo nazorno predstavil simboliko grba in nato predal besedo predsedniku Heraldičnega društva g. Valtu Jurečiču, ki je na kratko predstavil znanje o heraldiki oziroma grboslovju. OS je ves čas sodeloval s tem društvom oz. njegovim predsednikom, ki je pomagal s strokovnimi nasveti. Osnutek grba, ki ga je predlagal občinski svet, je oblikoval po pravilih heraldike.

Potem, ko so nazdravili slavnostnemu

dogodku, so se udeleženci seje premaknili pred stavbo občine, kjer se je začela osrednja prireditve, na kateri so sodelovali moški pevski zbor Rafko Fabiani, moški pevski zbor iz Strug, mešani cerkveni

Oba simbola občine sta prevzela župan in predsednik občinskega sveta

V paradi so se zvrstili vsi občinski prapori

pevski zbor in godba.

Prvi del prireditve je bil namenjen počastitvi spomina zaslužnemu Dobropoljcu Franu Jakliču in odkritju njegovega doprsnega kipa na zelenici pred Jakličevim domom. Začelo se je s slovesnim mimohodom vseh praporov občine Dobropolje na čelu z nosilcem slovenske zastave in narodnimi nošami. Za godbo, ki jim je sledila, so se zvrstili lovci, čebelarji, planinci, gasilci, članice kmečkih žena, člani ZŠAM, upokojenci.

Prvi govornik je bil župan občine Anton Jakopič, ki je posebej pozdravil ministra Osterca, hčerko Franu Jakliča, go. Ivko Sluga, vnuke in ostale sorodnike Franu Jakliča in tudi sorodnike bratov Kralj (ženo go. Maro Kralj in sina g. Zlata Kralja). Pozdravil je tudi vse prisotne župane in predsednike občinskih svetov sosednjih občin. Nato je spregovoril o pomembnih obletnicah, katerih praznovanje se zaključuje s to osrednjo prireditvijo. Naštel je najpomembnejše zasluge in dejanja Franu Jakliča na različnih področjih, s katerimi je na prelomu stoletja razgibal Dobropoljce, a je moral prav to Dobropolje kasneje zapustiti.

O Jakličevem literarnem delu je nato govoril prof. Mihael Glavan, eden najpomembnejših poznavalcev Jakličeve literarne zapuščine. Poudaril je, da je bil Jaklič velik pripovedni talent s posebnim poslušom za jezik in etično konstruktiven pisatelj, ki išče v človeku le dobro.

Zgoraj: Moški pevski zbor Raško Fabiani je najprej zapel pesem Slovenec sem.

Desno: Z zapravljivčkom sta se na prizorišču pripeljala g. Valt Jurečič, predsednik Heraldničnega društva in protokolist tega društva g. Iztok Lipovšek. S seboj sta pripeljale simbola občine Dobropolje.

Zelo občuteno je predsednik OS Brane Brodnik razložil simboliko grba, zato jo velja z njegovimi besedami še enkrat ponoviti:

V grbu je v polnosti zaobsežen človek teh dveh dolin, ki seje v rodovitno zemljo, ki ob času daje svoj sad. Bolj od materialne je v tem znamenju pomembna duhovna simbolika. Če naj klas pomeni delavnost rok in rodovitnost zemlje, v prenesenem pomenu pa tudi človeške duše in našo kulturo, pa naj zvon z obeležjem katoliškega križa pomeni našo vernost, zaupanje in stremljenje k višjim ciljem. Iz tega izvira tudi naša molitev, naše petje, naša kultura. Simboli, ki jih danes privzemamo, imajo še mnogo pestrejšo govorico. Vsakdo naj jih doživi po svoje. V tem je tudi njihova največja moč.

Minister Osterc, ki je govoril tudi na tej osrednji prireditvi, pa je opozoril na pomen za ustanavljanje in razvoj zadrugištva in ob tem tudi na pomen solidarnosti in vzajemnosti, kar je aktualno še danes.

V drugem delu slavnostne prireditve je g. Valt Jurečič zbranim predstavil grb in zastavo občine, nakar sta oba simbola prevzela župan in predsednik občinskega sveta. Sledila je še blagoslovitev obeh simbolov, ob koncu pa je predsednik OS Brane Brodnik v spremstvu podžupana Jožeta Lenarčiča in Francija Žnidaršiča obesil zastavo na drog pred občinsko stavbo. S tem dejanjem smo prebivalci občine dokončno sprejeli oba simbola za svoja.

K tako veličastni prireditvi seveda po dobri stari slovenski navadi sodi tudi družabno srečanje z veselico, za kar je poskrbelo Gasilsko društvo Videm in ansambel Toneta Puglja.

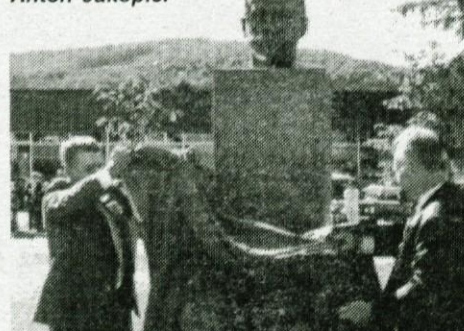
Celotna prireditev je pomenila za občino Dobropolje dostojno počastitev zgodovinskega dogodka. Prav nič pretirano ne zvenijo besede enega od govornikov, ko je dejal: "Ko Dobropoljci stopate pod svoj grb in zastavo, vgrajujete v svoj zgodovinski spomenik nov kamenček. Tega dejanja se bodo spominjali tudi rodovi, ki prihajajo za vami."

M. Steklasa
Foto: Naš kraj

Lep nastop tudi moškega pevskega zbora iz Strug.

Kip zaslužnemu rojaku, kulturniku, gospodarstveniku in politiku Franu Jakliču sta odkrila minister dr. Jože Osterc in župan Anton Jakopič.

Portret in zamisel podstavka je delo ak. kiparja Metoda Frlica, podstavek pa je pomagal sooblikovati in ga dokončno uredil ak. kipar Ljubo Zidar.

**PREDSTAVITEV DOBREPOLJSKO-STRUŠKEGA ZBORNIKA
"NAŠI KRAJI IN LJUDJE"**

Imamo svojo zgodovino, svojo kulturo in svoj ponos

JAKLIČEV DOM: sobota, 7. septembra, 1996

Naslov smo si sposodili iz uvodnega prispevka v zborniku, ki ga je napisal župan Anton Jakopič. V njem je med drugim poudaril, da je zanimivo, da prav v času, ko smo dobili nazaj svojo občino, praznujemo vrsto pomembnih stoletnic in drugih pomembnih obletnic. Eden od uspehov nove občine je tudi izid prvega zbornika občine Dobrepolje, ki dokazuje in nas "opogumlja, da imamo svoje lastne korenine, na katerih lahko uspešno rastemo"

Ko je bilo na posvetovanju "Naši kraji in ljudje" v decembru 1995 napovedano, da bo že v septembru naslednjega leta izšel zbornik z gradivom, ki je bilo takrat predstavljeno, je marsikdo podvomil v tako hitro realizacijo tega res velikega projekta za našo občino.

Obsežno delo z več kot 400 stranmi in bogatim slikovnim gradivom, ki ga odlikuje tudi lepo oblikovanje in vezava, je plod velikega truda in požrtvovalnosti uredniškega odbora, v katerem so bili pod vodstvom Ivana Grandovca še Anka Novak, dr. Ema Umek, dr. Zmaga Kumer in prof. Milan Šuštar. Pobudo za izdajo zbornika je dala etnologinja Anka Novak, ki je bila tudi med najbolj zaslužnimi, da so prispevki številnih strokovnjakov dobili

svojo dokončno obliko v tako lepi knjižni izdaji.

Lektorsko in korektorsko delo so opravili prof. Vlasta Luštek, prof. Marjeta Humar in prof. Milan Šuštar, ki je poleg tega opravil še mnoga druga potrebna dela ob izdaji. Zbornik je oblikoval Matjaž Ljubič, nečak nekdanjega dobrepoljskega učitelja Toneta Ljubiča in ga likovno popestril z vinjetami Toneta Ljubiča.

Predstavitve zbornika se je poleg nekaterih avtorjev udeležilo še nekaj gostov, med njimi prof. Jernej Novak, g. Tadej Sluga in župan občine Ivančna Gorica Jernej Lampret.

V uvodu programa je Ivan Grandovec izrazil zadovoljstvo in poudaril velik pomen zbornika za našo občino, saj so v njem zbrana poglavja iz vseh

področij, ki tako nudijo bralcu zaokroženo podobo o "naših krajih in ljudeh".

Med govorniki je bil tudi prof. Milan Šuštar, ki mu je uspelo v kratkem času prispevke 22-ih avtorjev, med katerimi je bil tudi sam, spraviti v knjižno obliko in poskrbeti za finančne vire. Tudi pri tem je bil zelo uspešen. Največ je prispevala iz proračuna občina Dobrepolje, projekt pa so dobrohotno podprli tudi drugi sponzorji, zato je dokončna cena zbornika zelo nizka in dostopna vsakomur.

Velik pomen dogodka je poudarila tudi osrednja govornica večera, dr. Zmaga Kumer,

dr. Zmaga Kumer

prof. Milan Šuštar

ki je spomnila, da smo večji del referatov, ki so objavljeni v zborniku, že slišali na lanskem simpoziju, toda "tiskana beseda ostane in se človek lahko vedno znova vrača k njej". V nadaljevanju je predstavila posamezne prispevke, ki so razde-

S posvetovanja Naši kraji in ljudje v decembru 1995. V delovnem predsedstvu so bili: go. Anka Novak, dr. Stane Granda in prof. Jakob Müller

Na prireditvi so nastopali: Jože Zajc s citrami, Zagoriški fantje in ženska vokalna skupina. Na sliki: prvi nastop ženske vokalne skupine pod vodstvom zborovodkinje Vesne Fabjan

ljeni na štiri obsežna poglavja:

- Narava in ljudje Dobrepolja;

- Dobrepoljska in Struška dolina v zgodovini;

- Kulturna prizadevanja;

- Umetnost in književnost.

Ker smo večino referatov v skrajšani verziji že slišali na simpoziju, naj omenim samo to, da je sodelovalo z enim ali več prispevki kar 22 avtorjev – domačinov in drugih strokovnjakov in poznavalcev “naših kra-

jev in ljudi”. To so: Ivan Grandovec, Blanka Bartol, Marko Aljančič, Jakob Müller, dr. Marijan Slabe, dr. Božo Otorepec, dr. Ema Umek, dr. Stane Granda, Marinka Kokalj Kočevar, Anka Novak, Igor Ahačevčič, Milan Šuštar, Igor Kranjc, dr. Milček Komelj, dr. Janez Dular, mag. Janez Vodičar, dr. Zvone Štrubelj, Irena Anica Drobnič, dr. Zmaga Kumer, Olga Zupan, Edo Škulj in Mihael Glavan.

Ob branju tega dragocenega

dela bomo gotovo še bolj prepričani o besedah dr. Zmage Kumer, ki je dejala, da “dobrepoljska in struška pokrajina spadata zemljepisno v Suho krajino, vendar kulturno nikoli nista bili suhi”.

Ker bo zbornik verjetno na knjižni polici slehernega dobrepoljskega in struškega doma, naj zaključim kar z besedami dr. Zmage Kumer, ki je o delu dejala tudi naslednje: “Zbornik je otipljiv in prepričljiv do-

kaz, da so na tem delu vedno živeli ljudje, ki so bili zakoreninjeni v svoji zemlji, bili so z obema nogama na tleh, hkrati pa so vedeli, da človek ne živi samo od kruha, ampak potrebuje tudi duševne hrane, potrebuje kulturo. Naj bi to veljalo v enaki meri tudi za današnji čas, za današnji rod in za vse prihodnje.”

M. Steklasa
Foto: Naš kraj

Živinorejska razstava v Dobropolju 8.9.1996

Po dolgih letih se je Govedorejsko društvo Dobropolje - Struge odločilo za razstavo rjave govede, konj in drobnice, ki jih rejci redijo na območju občine Dobropolje.

Ker razstave že več desetletij ni bilo, se mi zdi potrebno, da vam predstavim sistem ocenjevanja.

1. Ocenjuje se zunanost živali, to je tip, telesne oblike in vime.

2. Ocenjuje se proizvodnost živali, to je količina mleka, procent tolščice in beljakovin.

Na razstavi smo imeli štiri kategorije živali:

1. skupina so bile starejše krave;
2. skupina so bile mlajše krave;
3. skupina so bile prevesnice (to so krave, ki so prvič telile);

Zgoraj:
ocenjevalna komisija

Levo:
Obiskovalci so bili zadovoljni s prireditvijo

Janez Ivanc na razstavi

Janez Okoren s kravo MEKO

4. skupina so bile plemenske telice.

Na razstavnici prostor je bilo pripeljanih 25 glav govedu, 4 konji in trop ovac. Za razstavo smo odbrali samo goveje živali, ki so imele nad 4000 litrov mleka letno ali so potomke krav, ki presejajo to količino. Konj na razstavi nismo ocenjevali. Prvo nagrajena krava oz. telica vsake skupine je dobila zvonec, kar je veliko priznanje in čast za rejca, zato se mi zdi prav, da jih v tem prispevku tudi objavim.

1. skupina: starejše krave

krava MEKA, lastnik JANEZ OKOREN, Vodice 1

- Najvišja mlečnost v peti laktaciji znaša 7021 l s 3,44% toščice in 3,28% beljakovin.

2. skupina: mlajše krave

krava VIŽA, lastnik ANTON JAKOPIČ, Podpeč 30

- Najvišja mlečnost v drugi laktaciji znaša 5095 l s 4,45% toščice in 3,47% beljakovin.

3. skupina: prevesnice

krava DRINA, lastnik IVAN BABIČ, Mala vas 32

- Mlečnost v drugi kontroli je 21,8 l s 3,91% toščice in 3,34% beljakovin.

4. skupina: plemenske telice

telica METLA, lastnik ANTON CIMERMAN, Mala vas 7

- Mlečnost matere je 4414 l s 3,92% toščice in 3,05% beljakovin.

Po oceni obiskovalcev je bila razstava zelo uspešno organizirana, prikazane so bile živali, ki so imele lepe telesne oblike in visoko proizvodnjo. Vsi člani govedorejskega odbora so zelo aktivno sodelovali in lahko smo ponosni, da nam je po tolikih letih uspelo organizirati dobro razstavo in s tem pripomoči še k večji slavnosti prazničnega dne občine Dobropolje. Cilji razstave so bili ponovna obuditev tekmovalnega duha med rejci goveda ter posvetitev večje skrbi odbiri živali za pleme in pozornosti pri odbiri bikov za semmenitev najboljših živali. Res pa je, da so nekateri deli Slovenije, kjer redijo rjavo pasmo, korak pred nami, vendar jih bomo tudi mi lahko dohiteli, če bomo pridelali dovolj kvalitetno krmo in jo v zadostni meri pokladali živalim.

*Kmetijski svetovalec
ing.agr. Jože Andolšek
Foto: Naš kraj*

Jože Zrnec o živinorejski razstavi in še o čem

Minula živinorejska razstava na Vidmu je bila tema za pogovor s predsednikom Govedorejskega društva Dobropolje - Struge in predsednikom pripravljalnega odbora razstave g. Jožetom Zrncem.

Jože Zrnec se zdaj ukvarja s kmetijsko dejavnostjo, predvsem z živinorejo, vsi pa vemo, da je bil ves čas zelo dejaven v kraju, poznamo ga kot zelo aktivnega na gasilskem področju, kar 20 let pa je bil tudi član KS, od tega en mandat predsednik KS. Od leta 1971 do 1990 je bil tudi poveljnik CZ. Od ustanovitve Gasilske zveze Dobropolje je njen poveljnik. Je tudi član župnijskega sveta in ključar. Torej še vedno igra v kraju vidno vlogo na kar nekaj področjih. Tudi povabilu na razgovor se je rad odzval.

V pogovoru ni mogel skriti zadovoljstva, da je razstava živine tako dobro uspela. Pohvalil je organizacijo in celoten pripravljalni odbor. Zadovoljen in presenečen pa je bil tudi nad velikim obiskom razstave in nad zanimanjem, ki so ga kazali tako obiskovalci kot vsi rejci in ostali sodelujoči.

Kdo pa je dal pobudo za razstavo?

Župan in Govedorejsko društvo, spodbujal pa nas je tudi Kmetijski zavod s svojo selekcijsko službo.

Ste imeli kaj problemov s pridobitvijo finančnih sredstev?

Da smo lahko pripravili tako razstavo, se moramo zahvaliti predvsem sponzorjem. *Največ, 80.000 SIT je prispeval KO SKD Dobropolje - Struge. Naj naštejem še druge sponzorje: Pekarna Blatnik, Ljubljanske mlekarne, Emona krmila Ljubljana, KPL Grosuplje, KPL Ljubljana, Mercator Kmetijsko gospodarstvo Kočevje, Krka Novo mesto, SLS podružnica Dobropolje, Zavarovalnica TILIA, Zadružna zveza Slovenije, Mercator Kmetijska zadruga Dobropolje, Farmer d.o.o. Šentvid pri Stični, Indihar d.o.o. Ljubljana, Mesarstvo Pugelj Franc, Ljubljana, Mercator - kmetijsko gozdarska zadruga Ribnica in Mercator - Kmetijska zadruga Velike Lašče.*

S prispevki sponzorjev je vsaka žival dobila eno vrečo krmil, vsak rejec pa je dobil 3000 SIT za dogon živine. Malo pa sem bil razočaran nad odnosom občinskih svetnikov, ki niso odobrili sredstev iz proračuna, ki so bila predlagana za razstavo. Njihovo nenaklonjenost razstavi si lahko razlagam tudi tako, da ne podpirajo kmetijstva.

Minister Osterc je po razstavi dejal, da bi bile te krave zmožne dati več mleka. Kaj pravite na to?

Seveda, ob boljših pogojih, če bi bile bolj krmiljene in bi dobile večje dodatke močnih krmil.

In kaj bi še lahko rekli o razstavljenih živalih?

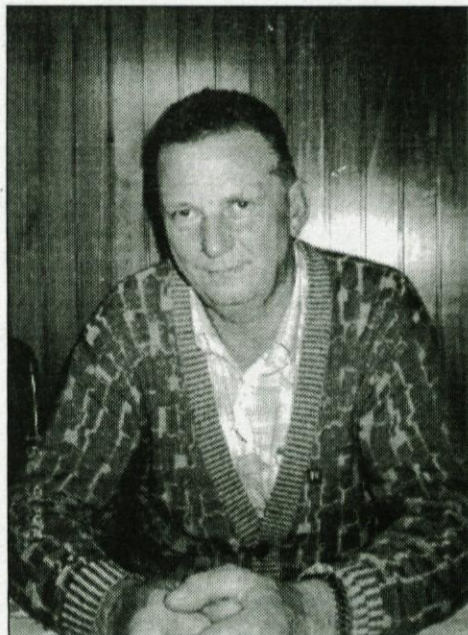
Priprava živine za razstavo zahteva daljše obdobje. Če bi bila živina prej odbrana, bi jih tudi rejci lahko boljše kondicijsko pripravili. Ob tem naj omenim, da je krava Janeza Okorna izstopala po količini mleka in že dosega evropske standarde.

Kako ste bili zadovoljni z ocenjevanjem?

Zelo strokovno in korektno je bilo, prav nobenih pripomb nimam. Ocenjeno je bilo le govedo, konji in trop ovac pa so bili samo predstavljeni.

Ob tej razstavi pa se kar vsiljuje vprašanje, kakšna je perspektiva v živinoreji v Strugah in Dobropolju?

Obe dolini sta se ukvarjali z živinorejo

in živeli od nje in tako bo verjetno še naprej. Dane možnosti je potrebno izkoristiti ob predelavi domače krme. Pomembno je pašništvo. Kjer je le mogoče, ga je treba širiti. Imamo dobre naravne pogoje za pridobivanje kvalitetne krme (košnja mlade trave, silaža ...).

Slišali smo ministra Osterca, ki je poskušal dokazati, da se stanje v kmetijstvu izboljšuje, po drugi strani pa je slišati kmete, ki so zelo nezadovoljni s kmetijsko politiko. Kaj pravite vi?

Stanje v kmetijstvu ni dobro. Ni pa druge izbire kot prilagoditev evropskim standardom, to pa pomeni dvigovati kakovost mleku in mesu. Naloga našega društva je tudi reševanje in spodbujanje teh zadev.

Koliko časa pa že obstaja Govedorejsko društvo Dobropolje - Struge in kakšne naloge ima?

Naše društvo je vključeno v republiško govedorejsko društvo. Če si vključen v tako društvo, lahko dosežeš več. Posameznik ne doseže nič, stanovska organizacija pa laže uspe s svojimi pobudami. Govedorejsko društvo organizirano deluje na selekcijski službi, skrbi za veterino, spremlja prehrano in zdravje živali, spodbuja tekoče stvari v tej panogi itd. Rjavega goveda je 90%. Teh živali pa je več kot polovica, to je čez 450, v A-kontroli.

Minister Osterc je kar nekajkrat omenil potrebo po komasaciji. Se strinjate s tem? Kaj mislite o dejanski izvedbi?

Mislim, da bo čas svoje prinesel. Kmetje se bodo prej ali slej sprijaznili z dejstvom, da je pri današnji tehnologiji potrebna zložba zemljišč. Razdrobljenost nima perspektive. Glede izvedbe pa bi bilo najbolje, da bi se kmetje sami med seboj dogovorili. Država to seveda podpira, tudi finančno.

Ali kot predsednik Govedorejskega društva mislite, da bi bilo dobro razstavo še kdaj organizirati?

Ta razstava je bila prva po 34-ih letih. Rejci so bili zainteresirani in zadovoljni. Škoda, da vse živali niso bile pripeljane na razstaveni prostor. Moj predlog je, da bi morala biti odslej razstava vsakih pet let.

Kaj bi dodali k najinemu pogovoru?

Z razstavo sem zadovoljen, celotna organizacija je bila dobra. Vsi, ki so bili za kakoli zadolženi, so svoje delo opravili dobro, zato bi se vsem sodelujočim ob tej priložnosti lepo zahvalil: Kmetijski zadruzi in gospodu župniku, ker sta nam odstopila prostor, Društvu kmečkih žena, ki so tako lepo poskrbele za pogostitev, in vsem, ki so kakorkoli pomagali pri organizaciji in vodenju, pa tudi obiskovalcem, ki so tako s svojim obiskom nagradili naš trud.

M. Steklasa
foto: Naš kraj

MINISTER dr. JOŽE OSTERC S ČLANI KO SKD DOBROPOLJE - STRUGE

“Bilo bi slabše, če ne bi bili v vladi”

Nekaj, s čimer se lahko dobropoljski in struški krščanski demokrati pohvalijo, je obisk že dveh njihovih vladnih ministrov v Dobropolju, odkar obstaja nova občina.

Minister za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano, dr. Jože Osterc je preživel z Dobropoljci kar celo nedeljo. Kljub natrpanemu celodnevnomu programu se je odzval tudi vabilu članov KO SKD in se z njimi zadržal v krajšem pogovoru.

Kmetijska problematika je bila tudi na tem srečanju glavna tema pogovora. Minister je pod vtisom dopoldanske živinske razstave najprej podal svoje mnenje o perspektivah kmetijstva v občini. Omenil je možnosti in dobre pogoje, ki bi lahko rodili boljše rezultate, le če bi prišlo do komasacije. Po njegovem mnenju ni druge možnosti za izboljšanje položaja kmetijstva. Krave molznice, ki jih je videl, bi bile sposobne dati do 3000 litrov več mleka ob boljšem krmljenju in drugih pogojih.

Po pozdravnih besedah podpredsednika KO SKD Janeza Kralja in ministrovih

uvodnih besedah je sledilo nekaj vprašanj, na katera je minister izčrpno odgovarjal. Prvo vprašanje je postavil Stane Škulj, zanimal ga je ministrov komentar o ostrih kritikah opozicije glede kmetijske politike in po drugi strani podpora taki politiki s strani stranke LDS. V odgovoru je minister Osterc posegel osem let nazaj, ko je pomagal ustanavljati takratno Kmečko zvezo. Bil je prvi kandidat za kmetijskega ministra tudi ob podpori tistih iz SLS, ki ga zdaj kritizirajo. Že takrat si je zastavil naslednji cilj: “Čeprav sem član stranke, sem dolžan skrbeti za kmetijstvo in za vse, ki kmetujejo ne glede na politično pripadnost.” Ob projektu osamosvojitve je moral skrbeti za zadostno zalogo hrane za primer, če pride do kritičnih razmer. To mu je uspelo, v skladišču je bilo za šest mesecev zalogo, kar šteje za svoj velik uspeh. Kljub

Dr. Jože Osterc med podpredsednikom KO SKD Dobropolje - Struge Janezom Kraljem in predsednikom OS Dobropolje Branetom Brodnikom

Člani SKD v razgovoru z ministrom Ostercem in drugimi gosti

temu vseskozi doživlja kritiko, ker ni naredil nekaterih radikalnih potez. Rezultati pa po njegovem mnenju vendarle kažejo, da je ravnal in usmerjal kmetijsko politiko pravilno. Kot dokaz je navedel vrsto statističnih podatkov in primerjav z drugimi vzhodnoevropskimi državami, ki imajo v času tranzicije precej nižjo kmetijsko proizvodnjo. Mi naj bi imeli enako ali celo boljše kot pred osamosvojitvijo. Najbolj opazno je bilo dejstvo, da je minister prišel oborožen s številnimi podatki in konkretnimi primeri. Odgovore je vsakokrat podkrepil s podatki, ki so dokazovali, da stanje v kmetijstvu le ni tako slabo, kot ga poskušajo predstaviti nekateri iz SLS in drugi. Poudaril je še, da so večina programa, ki je bil usklajen s programom SLS, izpolnili. Ni zadovoljen z vsem, vendar je prepričan, da bi bilo še slabše, če SKD ne bi bila v vladi.

Poudaril je še, da na hitrost izpolnjevanja programa kot minister nima absolutne-

ga vpliva, ker je marsikaj odvisno tudi od drugih ministrstev, s katerimi ne delajo vedno usklajeno (n.pr. za pravosodje in prostor ali za okolje in prostor).

Braneta Brodnika je zanimalo, če je res, kar mu očitajo, da denar za kmetijstvo ni v celoti porabljen in da ostaja na ministrstvu. V odgovoru je minister navedel, da večina denarja zaradi kontrole lahko delijo na osnovi javnih razpisov. Če teh ni dovolj ali če so pomanjkljive, se lahko zgodi, da denar ostane. Kot minister pa nima pooblastila, da ga prenese na druge panoge.

Janez Pavlin je na vprašanje, kako bo z gojenjem industrijske konoplje, dobil odgovor, da bo v primeru, če bo dovoljena, pod strogo industrijsko kontrolo.

Minister Osterc je postregel še z vrsto primerov in statističnih podatkov. Med drugim je omenil, da je v letošnjem proračunu šlo za kmetijstvo 107 mio SIT.

Opozoril je na to, da druge možnosti,

kot vstop v Evropsko skupnost za Slovenijo, ni. Kaj pa to pomeni, bi se morali kmetje zavedati.

V razgovoru pa tudi ni šlo brez omembe volitev. Braneta Brodnika je zanimalo, kakšno strategijo in taktiko ima SKD za volitve. Po mnenju ministra Osterca mora stranka nastopati argumentirano, s podatki in z objektivnimi ocenami. Nikogar naj ne bi napadali, nastopali naj bi premišljeno in umirjeno. Strinja se z oceno nekoga, ki je dejal, da je približno 30% ljudi še neopredeljenih, ko pa bodo šli na volitve, se pravi ti ne bodo nikoli odločali za agresivne stranke.

Vprašanj bi bilo verjetno še veliko, če se ministru Ostercu ne bi mudilo v dvorano Jakličevega doma, kjer ga je čakal razgovor s kmeti.

*M. Steklasa
Foto: Naš kraj*

Minister dr. Jože Osterc na razgovoru s kmeti

Po srečanju s krščanskimi demokrati se je minister Osterc v dvorani Jakličevega doma sestal s kmeti, kjer je uvodoma predstavil trenutne razmere v kmetijstvu in nadaljeval s temami, ki jih je načel že v razgovoru s člani SKD. Izhajal je iz prepričanja, da si brez evropske skupnosti ne moremo zamišljati prihodnosti. Glavni razlog je že v tem, da ne moremo s svojimi izdelki prodreti nikamor več, ne da bi se srečali z evropsko konkurenco.

Drugi razlog pa je v tem, da smo se morali zaradi industrije, obrti itd. vključiti v svetovno trgovinsko organizacijo. Z njo smo morali podpisati sporazume, ki nas omejujejo pri zaščiti domače proizvodnje. Iz tega izhajajo tudi omejitve pri višini prelevmanov. Ker druge izbire kot vključitev v Evropsko skupnost ni, je le vprašanje, kako bomo do tega prišli s čim manj škode.

Minister Osterc je v nadaljevanju dokazoval, kako že potekajo priprave na vstop v Evropsko skupnost. Med drugim namenja največ pozornosti kakovosti proizvodnje, saj je le ta zagotovilo za uspe-

šnost. Nujno je povsod uvesti postopek ocenjevanja na enak način, kot je v Evropi. S tem so v nekaterih panogah že začeli in s tem dvignili kakovost evropskim zahtevam. Kot dokaz je navedel, da imamo že 80% mleka v razredu, ki jo Evropa pri kakovosti pozna. Minister Osterc je navedel še nekaj drugih primerov za dvig kakovosti. Omenil

Dr. Jože Osterc in Igor Ahačevčič na okrogli mizi v dvorani Jakličevega doma. Lep cvetlični aranžma je pripravila ga. Nika Padar.

Aktiv kmečkih žena zasluži vse priznanje, saj so se izkazale z dobro postrežbo in domačimi dobrotami na vseh prireditvah.

Obiskovalci okrogle mize

je, da je bilo med kmeti največ razburjanja pri načinu nagrajevanja. Po nasvetu Bruslja so namreč prešli na direktna plačila in prenehali z nagrajevanjem proizvod-

nje. Če bi ostali pri starem načinu, bi bili stroški za stimulacijo proizvodnje preveliki in ne bi vzdržali konkurence.

Minister Osterc je ponovno zavrnil kri-

tike na račun kmetijske politike in svoje dokazovanje utemeljeval z različnimi podatki. Med drugim je dejal, da so bile v času njegovega ministirovanja vsako leto subvencije za kmetijstvo vsaj enkrat večje, kot je bila inflacija, kar pomeni, da se je obseg sredstev realno povečeval. Slovenija je tudi edina država, ki v celoti plačuje svetovalno in selekcijsko kontrolno službo. Nato je še postregel s podatki o letošnji proizvodnji, ki je v povprečju kar dobra, pri nekaterih pridelkih nekoliko manjša, drugod večja, povsod pa se izboljšuje kakovost.

Poudaril je nujnost komasacije in organiziranosti kmetov. Do leta 1990 je namreč kmet lahko prideloval s kooperacijsko pogodbo, vse drugo je uravnavala država. Od kar pa smo se odločili za tržni sistem, morajo kmetje sami prevzeti iniciativo.

M. Steklasa
Foto: Naš kraj

Ali je vsaka kritika res že demagogija?

Do letošnjih volitev bomo še velikokrat slišali besedo demagog ali demagogija. Tisti, ki jo bodo uporabljali, jo bodo seveda nesamokritično pripisovali nasprotni politični strani.

V slovarju tujk piše, da demagogija pomeni "zavajanje ljudstva, zapeljevanje ljudstva s praznimi obljubami, podpihovanje, slepljenje ljudi". Politika se je demagogije vedno posluževala, najbolj intenzivno pa je z njo prihajala na dan v vsakem predvolilnem obdobju. To je bilo v zgodovini in je tudi še sedaj, tako pri nas kot drugod po svetu. Je pač poceni sredstvo za nabiranje glasov. Celo več, demagogija je podcenjevanje volivcev, čeprav demagogi na vso moč pihajo na dušo volivcem, jih v isti sapi podcenjujejo in jih imajo za nevedne in naivne, torej take, s katerimi se da manipulirati.

Enako poceni in demagoško pa je tudi z lahkoto zavrtniti mnenje političnega nasprotnika, češ da je demagog, če ta opozarja na napake in kritizira dejanske napačne odločitve vlade.

Pa se nekoliko zaustavimo pri naši slovenski "predvolilni demagogiji". Oblastne strukture zavračajo sleherno kritiko z ocneno, da gre za predvolilno demagogijo.

Toda, ali je demagogija (beri zavajanje) ugotavljanje, da pravna država ne deluje, kot bi morala? Ali je demagogija, če nekdo reče, da je bila v določenem primeru kršena ustava? Ali je demagogija, če nekdo po lastni izkušnji ugotovi, da ni pravnege reda? Ali je demagogija, če nekdo reče, da so čedalje večje socialne razlike? Ali je demagogija, če nekdo kritizira, da si hoče vlada s kadrovske in drugimi spremembami podrediti vse javne institucije? Ali je demagogija, če ugotovimo, da se krepi birokratizem? Ali je demagogija, če nekdo pravi, da se kupuje podjetja po nenormalno nizkih cenah in pri tem bogati? Ali je demagogija, če ugotavljamo, da gospodarsvo propada?

In še bi lahko naštevali.

Žal to ni demagogija. To je kruta realnost današnjega trenutka.

Demagogija pa je, če nekdo obljublja, da bo čez noč odpravil vse težave, čeprav ve, da je vse skupaj že tako daleč, da se to ne bo dalo. Demagogija je, če kdo pravi, da pravna država deluje in da v gospodarstvu ni nepravilnosti, ker pač ni nikomur nič pravno dokaznega. Demagogija je, če odobriš povišanje pokojnin pred volitvami in preneseš podražitve na čas po volitvah.

In še bi lahko naštevali.

In če še malo zaposlimo zgodovinski spomin. Kaj ni največja demagogija obljubljanje 100 000 novih delovnih mest, kar so obljubljali pred prejšnjimi volitvami tisti, ki zdaj očitajo demagogijo drugim?

Seveda se takšni in drugačni demagogiji ne bo dalo izogniti pred letošnjimi volitvami. To je dejstvo. Potrebno pa je vedeti, da bo določena stopnja demagogije prisotna tako pri opoziciji kot poziciji, čeprav bo pozicija vzvišeno zavračala nasprotnike in jih označevala z demagogi.

Če bomo ločili dejansko kritiko od demagogije in pri tem upoštevali še vse ostalo, kar se dogaja okrog nas, se bomo lažje odločili na letošnjih volitvah.

M.S.

IZ DRUGIH ČASOPISOV: DELO, 10. 9. 1996

Za spoštovanje političnih pravic in pravno državo

Komisija Pravičnost in mir pri SŠK ocenjuje, da razvoj demokracije in še posebej vzpostavitev pravne države, ki je jasna moralna zahteva, v naši državi nikakor ne poteka zadovoljivo. Nekatera dejstva na to še posebej opozarjajo.

Poštene in svobodne volitve so temelj demokracije. Zato pa je potrebno, da volivci vedo, kdo so kandidati in stranke, ki kandidirajo, in kakšni so njihovi dejanski nameni. V javnosti se je pojavil dvom o ustreznosti sedanjega načina volitev. Da bi ga izboljšali, je bilo nekaj pobud za referendum, med katerimi ima tista, ki je dobila množično in neposredno podporo pri samih volivcih, največjo moralno težo. Toda te pobude so ovirali in njihovo uresničitev zavlačevali. S tem so bile tudi kršene z ustavo in zakoni jasno zajamčene politične pravice državljanov.

Politično neodvisno sodstvo in drugi organi, ki skrbijo za pravičnost in zakonitost, je prav tako nesporen in nepogrešljiv pogoj vsake demokratične in na pravu utemeljene politične ureditve. Ker tega ni bilo, so bili v času komunističnega totalitarizma možni zmontirani politični procesi in sodna preganjanja političnih nasprotnikov. Žal pa zadnji čas hočejo nekateri zopet po političnih in ne strokovnih merilih postavljati oziroma odstavljati nosilce pravosodne oblasti in drugih nadzornih organov.

Prav tako je nesprejemljivo, da se skuša onesposobiti tisto nadzorno službo, ki se je odlikovala po neizproslem odkrivanju nepravilnosti in kriminala v postopkih lastninjenja. S tem se ruši zaupanje v pravni red in daje potuha tudi drugim oblikam nepoštenosti. Nesporno je, da so doseda-

nji nosilci vseh vej oblasti premalo naredili za dosledno uveljavljanje poštenja in zakonitosti na področju gospodarstva. Vse to ima hude moralne posledice.

Vedno bolj tudi postaja očitno, da politične sile, ki trenutno prevladujejo in obvladujejo skoraj vsa področja, čisto preprosto ne prenesejo, da bi na kakih pomembnih vodilnih položajih bili ljudje z izrazito drugačnim političnim prepričanjem. S tem hočejo izničiti demokratične spremembe in ponovno vzpostaviti popoln nadzor nad vsem dogajanjem v državi. Stopnjuje se nepripravljenost in nesposobnost prenašanja ljudi drugačnega političnega prepričanja ter vedno bolj odkrita in groba politična netoleranca, kar je jasen korak k ponovni vzpostavitvi enoumja in totalitarne ureditve. Naša država se potemtakem začinja oddaljevati od cilja, ki smo si ga vsi skupaj zastavili takrat, ko smo se odločili za demokracijo proti totalitarizmu in za pravno državo proti samovolji totalitarnih oblastnikov. To zahteva odločen odpor vseh, ki so privrženi demokraciji in vzpostavitvi pravne države.

*Prof. Anton Stres,
predsednik Komisije Pravičnost in mir
pri Slovenski škofovski konferenci*

Občni zbor Občinskega odbora SKD Dobropolje-Struge

V soboto, 21. septembra smo se v občinskih dvorani na Vidmu zbrali člani OO SKD Dobropolje - Struge na svojem letnem občnem zboru še pred kongresom stranke SKD, ko bo 27. in 28. 9. 1996 v Škofji Loki.

Na začetku je namestnik predsednika občinskega odbora Janez Kralj pozdravil navzoče in v nagovoru vse člane pozval k strpnemu reševanju skupnih, kakor tudi medsebojnih vprašanj.

Sledili sta še kratki poročili tajnika in blagajnika. Na zboru je gost večera Slavko Jamnik, kandidat naše stranke za Državni zbor, nato prisotnim spregovoril o delu stranke SKD v sedanji vladi. Poudaril je, da čeprav se stranki marsikaj očita, ta de-

luje konstruktivno. Vplivala je predvsem na urejanje na področju bančništva, prometa in notranjih zadev. Zavedati se moramo, da se zunaj vlade ne da ničesar storiti. Spregovoril je tudi o pripravah na volitve v Državni zbor. Predvolilni program stranke SKD bo potekal na dveh nivojih: državnem in lokalnem. O delu stranke je nato stekel spontan pogovor.

Osrednja točka dnevnega reda je bila izvolitev novih članov KO SKD Dobropolje (KO SKD Struge je volitve opravila že prej) in potrditev obeh KO v OO SKD Dobropolje Struge. Predlaganih je bilo 15 kandidatov, od katerih so bili izvoljeni: Janez Pavlin, Brane Brodnik, Marija Kramžar, Marko Marolt, Tone Steklasa, Stane Škulj in Erna Hočevar. Potrjen je bil tudi OO SKD, ki ga poleg navedenih članov KO sestav-

ljajo še člani KO Struge: Marija Pogorelc, Ludvik Pugelj in Janez Kralj.

Zbor je soglasno izvolil Janeza Kralja za delegata za kongres SKD v Škofji Loki in Braneta Brodnika ter Janeza Pavlina za člana volilnega štaba naše stranke v gro-supeljskem volilnem okraju.

Zbor smo zaključili s spontanim pogovorom ob kozarčku pijače in prigrizku.

*Za SKD Dobropolje- Struge
Marija Kramžar*

VABILO ČLANOM SKD, NAŠIM PRIJATELJEM IN SIMPATIZERJEM

**DNE, 20. OKTOBRA BO V BELTINCIH
TABOR SKD, NA KATEREGA STE
VABLJENI.**

**POSKRBELO BOMO ZA BREZPLAČEN
PREVOZ IN VAS O ODHODU ŠE
NAKNADNO OBVESTILI.**

**PRIČAKUJEMO VAŠE PRIJAVE
za Dobropolje na tel. 787-066
(Kramžar)**

za Struge na tel. 770-026 (Kralj)

SLS - Slovenska Ljudska Stranka

Za Slovenijo z ljubeznijo

(Priprave na volitve 10. novembra, 1996)

V nedeljo, 10. novembra 1996, bodo odločilne volitve predstavnikov strank v slovenski Parlament. Volivci se bomo odločali za podporo strankam, ki Sloveniji želijo demokracijo in lepšo prihodnost ali pa za stranke in ljudi, ki so nam vladale od leta 1945 in "za nas skrbijo" še danes.

Slovenska ljudska stranka vse od začetka svojega demokratičnega nastopanja 1988, najbolj vztraja na spremembah, pravičnosti, pravnosti in poštenosti slovenske družbe, vendar smo zato med "političnimi volkovi" odrinjeni od mest, kjer se odloča.

Slovenska družba, gospodarstvo in prebivalci čedalje bolj:

- izgubljammo občečloveške vrednote;
- meglimo perspektivnost in vero v prihodnost naši mladini, našim otrokom in vnukom;
- zamenjujemo ljubezen, dobroto, poštenje in delavnost z agresivnostjo, nepošte-

nim zaslužkom, interesi in koristmi, pa celo s kriminalom;

- zanemarjamo pomen vzgoje, družine in božje prisotnosti;
- uničujemo gospodarstvo in delovna mesta;
- dražimo in birokratiziramo upravo, inšpekcijske in javne službe ter zavračamo pravni red;
- slabšamo socialni položaj upokojencev, bolnih in starejših;
- uničujemo lepote slovenskega podežlja in gledamo, kako nam razpadajo objekti kulturne in naravne dediščine;
- pozabljamo na ljudi, ki trdo delajo na

kmetijah, a od tega nič nimajo;

- zatiskamo oči pred popravami krivic;
- delamo razdor med ljudmi, namesto da bi gradili mostove strpnosti, povezovanja in sodelovanja;
- vračamo javni dolg, namesto da bi gradili infrastrukturo, podpirali izobraževanje, zdravstvo in pomagali proizvodnji;
- se požvižgamo na slovenstvo, pomen domovine v primerjavi z Evropo in na slovenski jezik.

Kam to vodi!

Verjamem, da bo Slovenska ljudska stranka takšne tokove vsaj nekoliko spremenila, le dovolj podpore pri prebivalcih oziroma pri volivcih mora biti. Na novembrskih volitvah v Državni zbor bom Slovensko ljudsko stranko v občinah Dobropolje, Ivančna Gorica in Grosuplje predstavljal Rudolf Rome, ki v zadnjih letih delam na občini Grosuplje. Tu sedaj skušam nekaj več narediti za preproste ljudi, spodbujam prijaznost in upanje ter se odločno zavzemam za sodelovanje vseh, ker le tako bomo sedanji kaotični čas nadomestili z bogatejšo in ljubeznivejšo prihodnostjo.

10. novembra letos vas torej prijazno vabim na volišče.

Rudolf Rome

Veličasten shod članov Slovenske Ljudske Stranke

V nedeljo, 18. avgusta, je bil na športnem letališču v Moškanjih pri Ptuj, občina Gorišnica, 8. tabor Slovenske ljudske stranke. Na njem se je zbralo preko 15.000 članov, tako da je bil ta tabor po udeležbi najštevilčnejši. To dokazuje, da Slovenski ljudski stranki in njenemu programu zaupa vse več Slovencev. Tabor je bil zares veličasten in solidno organiziran.

V uvodu je prisotne nagovoril predsednik stranke Marjan Podobnik, ki je

predvsem poudaril, da je Slovenska ljudska stranka tista, ki dosledno zagovarja svoj program, ki izhaja iz načel krščanskega etosa, pravne države, policentričnega razvoja Slovenije, poštenega odnosa do lastnine in dela s posebnim poudarkom ljubezni do svojega naroda in slovenske zemlje. Predvsem pa je poudaril, da je Slovenska ljudska stranka tista, ki je "za" in ne "proti". Ob stalni graditvi vizije prihodnjega razvoja Slovenije, se SLS s posebno pozornostjo zavzema za reševanje konkretnih problemov, ki vsakodnevno bremenijo našega človeka. V tem korenini njena moč in prepričljivost, zato SLS je in ostaja najštevilčnejša slovenska stranka, ki bo

zmagala na prihajajočih volitvah.

V programu, ki je sledil so sodelovali letalci in padalci letalskega kluba iz Ptuja, ansamel Lojzeta Slaka, ansambel Čuki. Predstavljena je bila tudi nova kaseta z naslovom "Za slovenijo z ljubeznijo", ki jo je v režiji Tadeja Hrušovarja izdal Marjan Podobnik s prijatelji, Otom Pestnerjem, skupino Pepel in kri in drugimi. Program so popestrili tudi drugi priznani pevci in dramski igralci s svojimi nastopi.

Sledile so kmečke in športne igre, med drugimi nogometna tekma med ženskimi nogometnimi prvakinjami, klubom Ilirija iz Ljubljane in politiki SLS.

Vsak, kdor se je tabora udeležil, je bil z njim zadovoljen, bilo je zares enkratno in veličastno doživetje. Množica članov in simpatizerjev pa je dala temu taboru še poseben pečat. Stranka s tolikšno podporo in tolikšnim številom članov je gotovo tista, ki ji je vredno zaupati.

A. J.

Ob odkritju spomenika, 8. sept. 1996 v Dobropolju

Slovenski pisatelj Fran Jaklič

Ob vseh drugih pomembnih obletnicah, ki jih v Dobropolju praznujemo letos, navsezadnje tudi Jakličeve niso predaleč, da jih ne bi mogli vključiti mednje. Prihodnje leto bo tako minilo okroglih 60 let od njegove smrti, leto kasneje pa bo spet okroglih 110 let od njegovega rojstva.

Slovesna in praznična priložnost, kakršna je danes ob odkrivanju spomenika temu velikemu krajanu, je primerna, da zgolj na kratko izrišemo njegov slovstveno-duhovni profil, bolj analitično poglobljanje v njegovo delo pa smo že in bomo še opravili ob delovnih srečanjih.

Jaklič nam je v intervjuju s svojim mlajšim sovaščanom Francetom Kraljem v letu 1931 takole označil svoje pisanje: "Moji spisi dobe pravi zvok šele, če jih bere človek v dobrepoljskem narečju. Učil sem se torej predvsem od naroda in pišem za narod. Skušal pa sem ljudstvu, za katerega smo delali, podati lepoto njegove zemlje pa tudi lepoto njegovega značaja."

Ta njegova samooznaka je najboljša iztočnica za vsebinsko, etično in literarno-zgodovinsko oznako vsega njegovega slovstvenega dela. V motivnem in vsebinskem pogledu gre pri njegovem delu za literarizirano obravnavo domačih krajev, narave, predvsem pa ljudi v svojem vsakdanjem boju z življenjem. Na tem nivoju je Jaklič pravi rapsod dobrepoljskih in širših suhokranjskih bajtarjev in gruntarjev, ki sta jih takoj za njim z umetniško silo in roko slikala in klesala tudi France in Tone Kralj. Njegova najboljša dela iz tega tematskega cikla so krajše slike Vaški pohajač, Kako se je ženil Kobaležev Matija, Lepi Tonček, Vojvoda, še posebej uspela Sin in tudi daljša povest Nevesta s Korinja.

V središču Jakličevega slovstvenega snovanja je torej odkrivanje pozitivnih, lepih in dobrih lastnosti preprostega človeka. Naj poudarimo, Jaklič je etično

konstruktiven pisatelj, ki išče v človeku dobro in lepo. Tega mu niso odrekli tudi najostrejši sočasni kritiki. Ta osnovna etična tendenca, ki je povezana z globoko vernostjo, se zlasti v njegovih zgodovinskih povestih trdno povezuje z močno nacionalno vzpodbudno idejo. Pisatelj ni opustil nobene priložnosti, da bi povsem odkrito poudaril, da je moč in prihodnost Slovencev v njihovem opiranjju na lastne sile, svojo tradicijo in samobitnost, zato ni zaupal agresivnemu mlademu liberalizmu. V tem pogledu je trdno povezan tudi z današnjo slovensko usmeritvijo v razvoj samostojne Slovenije, čeprav tedaj seveda za to še ni bil

primeren čas.

V poetološko-literarnem pogledu lahko zatrdim, da je bil Jakič nedvomno rojen pripovedni talent. Odlikujeta ga predvsem ostro opazovanje človeka v prostoru in v medsebojnih odnosih ter velik smisel za oblikovanje zgodb (fabuliranje). K temu je treba dodati tudi posluš za jezik, za katerega se je tudi programsko trudil, da bi ga ujel v njegovi živosti, slikovitosti in neposrednosti.

Kadar so se njegovi talenti in hotenja najbolj posrečeno združili v organsko celoto, so nastala njegova najboljša dela, ki ga uvrščajo med prve in najboljše slovenske ljudsake pripovednike. Njegova dela bodo zato ostala za zmeraj kulturni dokumenti, ki jih bodo preučevali tako litararni zgodovinarji, jezikoslovci in etnologi. Zlasti za Dobropoljsko in Struško dolino, pa tudi širšo Suho krajino in večji del Dolenjske pa so ta dela še zmeraj živa tudi kot prijetno in plemenito branje.

S svojim pisateljskim, gospodarskim, organizatorskim in kulturnim delom si je v slovenskem duhovnem profilu spomenik postavil že sam, zato je prav in lepo, da mu ga postavljamo v njegovem kraju danes tudi v materialno podobi. Naj stoji za vselej, saj so spomeniki materialna pričevanja o kulturnem delu in duhovnem snovanju našega naroda.

Mihael Glavan

Prof. Mihael Glavan govori ob odkritju spomenika Franu Jakliču

Ob 80-letnici rojstva pisatelja Toneta Polde (1916 - 1945)

Šele zadnjih nekaj let imamo možnost spoznavati, vrednotiti in doživljati besedila dolga leta neobravnanih avtorjev. Domovina se jim je odrekla, kot da bi se sramovala njihovih prizadevanj na literarnem področju.

S tem smo bili prikrajšani za drugačna miselna obzorja, za idejnovsebne in estetske dosežke ali upovedovalne smeri, ki bi ob normalnem pretoku umetnostnih in drugih besedil bogatile, dopolnjevale, usmerjale in soustvarjale priznano matično književno ustvarjalnost.

Danes se počasi, ob prizadevanju literarnih zgodovinarjev, še posebej po zaslugi prof. Franceta Pibernika, zapolnjujejo vrzeli v poznavanju medvojnega in povojnega književnega snovanja. Končno smo dozoreli tudi za soočanje z avtorji z drugačnimi duhovnimi svetovi. Tak avtor je prav gotovo Tone Polda, čigar eno od besedil je pravkar zagledalo beli dan.

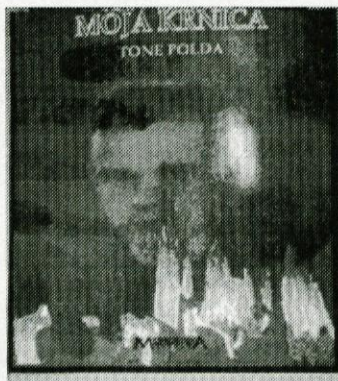
Na njegov sicer skromni literarni delež je l. 1991 prof. Pibernik opozoril že v zborniku s simboličnim naslovom Jutro pozabljenih. Letos pa je ob pisateljevi 80-letnici Mohorjeva družba iz Celja knjižni trg obogatila z njegovimi črticami in novelami MOJA KRNICA. (Krnica je avtorjeva rojstna vas.)

Že od leta 1941 je poletne počitnice preživljal v Zdenski vasi pri Martinčevih, kjer je bil doma njegov sošolec iz Škofovih zavodov France Klinc, saj zaradi vojnih dogodkov ni mogel domov na Gorenjsko. Martinčevim je pomagal pri kmečkih opravilih in se družil z bogoslovci, ki so bili tudi deležni gostoljubja predvsem prebivalcev Zdenske vasi.

V bogati spremni besedi je prof. France Pibernik z besedo in fotografijami poudaril pomembne postaje Poldove mnogo prekratke življenjske poti. Med vrsticami lahko preberemo: "... Nobene možnosti ni bilo, da bi kdo od domačih mogel priti na njegovo novo mašo. Ko je bil 4. julija 1943 posvečen v duhovnika, je z otožnostjo mislil na to, da na njegovi prvi maši ne bo ne mame ne očeta ne brata ne sester. Ohranil se je okoren zapis iz tistega časa,

ko je vdan v božjo voljo sprejemal to dejstvo: "Gospod je hotel, da sem opravil prvo daritev daleč od rodne vasi ...

Za izjemno slovesno novo mašo so z vso možno pozornostjo teden kasneje poskrbeli Dobrepoljci. Pozdravili so ga že na železniški postaji in ga nato v kočiji ob številnem sprevodu pospremili do Vidma, kjer so mu pred Jakličevim domom pripravili nadvse slovesen sprejem, nato pa je nabitno pólno cerkev spremljala njegovo mašo."

Kar na desetih objavljenih fotografijah lahko občudujemo neizmerno prizadevnost in pozornost domačinov, da bi bilo vzdušje ob tem dogodku kar najbolj slovesno.

Zdi se mi pomembno poudariti, da je ena od fotografij objavljena po zaslugi prizadevnega učenca Saša Siviča iz 7. razreda. Njegovi sorodniki, po domače Štupnikovi, so bili tudi med tistimi, ki so v tistih hudih časih nudili toplo zavetje bogoslovcem. Ta skupna slika svatov z nove maše pred Martinčevim kozolcem je v pomanjšanem merilu objavljena na str. 213 in pričča o globoki veri dobrepoljskega človeka.

Najdba te slike nas vzpodbuja, da prav mladi rod vzgajamo k odkrivanju še neznanega tudi na literarnem področju, da bo-

do lahko vsaj oni dobili celovitejšo podobo literarnega ustvarjanja, kot smo je bili zaradi pravice močnejšega deležni mi.

Zagotovo je ta prispevek prof. Pibernika ob koncu knjige za nas domačine najpomembnejši, zato verjamem, da ni Dobrepoljca, ki je ne bi tudi želel imeti na svoji knjižni polici.

Kako močne so bile pisateljske kali v prezgodaj ugaslem Tonetu Poldi, lahko odkrivamo v njegovih črticah in novelah, še posebno v zadnji – Krniški fragment, ki je bila odkrita v Krnici šele pred kratkim.

Ob prikupnem branju štirih vsebinsko zaključenih enot boste starejši obujali spomine na čase, ko je vladala revščina, ni pa manjkalo duhovnega bogastva, vsi pa občudovali pisateljev čut za kričeče socialne razlike v družbi in s pisateljem razmišljali ob verskih vsebinah.

Tone Polda – eden izmed tistih, ki so skušali nadaljevati bogato izročilo velikih zgledov, predvsem Finžgarja, eden izmed mnogih, ki jim je vojni čas in zgodnja nasilna smrt preprečila, da bi razvili talente in uresničili načrte, ki so jih nosili v sebi.

Ema Sevšek

Literarni kotiček

JESEN

Spet jesen prišla je k nam,
polje prazni se vsak dan.
Kmet s traktorji in konji,
kar pridelal je na polju,
vozi, vozi vse vprek
kot da jutri bo že sneg.

V naš vinograd pa so škorci
prišli kar s praznimi korci,
ter pridno obirali so,
dokler vse grozdje ni pošlo.
Gospodar se je jezil, ker vinograd obran
je bil.

Mladenič v sadovnjaku na lestvi stoji,
jabolke, hruške obira za ozimnico si.
Mi učenci pa v šolo hitimo,
da čimveč znanja si pridobimo.
Ko mladeniči, mladenke postanemo mi,
ne smemo ostati praznih pesti!

Stanka Ahlin

Zagoriški fantje

V pripravah na prispevek Ob 100-letnici Kulturnega društva v Dobropolju za zbornik Naši kraji in ljudje, smo zbrali mnogo gradiva, ki ga v celoti v zborniku ni bilo mogoče objaviti. Naj ta članek s pripovedjo Ivana Kralja, po domače Vintarjevega Ivana, v živo osvetli in dopolni naše vedenje o tej dobropoljski pevski skupini, ki je bila poleg številnih nagrad in priznanj na občinski in republiški ravni deležna tudi mednarodnih nagrad.

Prvo so dobili v Bratislavi že leta 1974. (To nagrado je dobil osebno Ivan Kralj, ki je tam zapel staro balado Mrtvi ženin). Celotni skupini pa je bilo namenjeno največje priznanje – Evropska nagrada za ljudsko glasbo – Europa Preis für Volkskunst z datumom 9. junij 1990, nagrado podeljuje evropska strokovna komisija s sedežem v Hamburgu. Zagoriški fantje so dobili to nagrado za zvesto ohranjanje starega domačega glasbenega izročila. Vsi se še spominjamo tistega svečanega poletnega večera v Jakličevem domu, ko je dr. Zmaga Kumer, članica te mednarodne strokovne komisije, izročila Zagoriškim fantom to visoko priznanje.

(A. Novak)

VINTARJEV IVAN PRIPOVEDUJE:

Moj stari oče je bil od Vintarjevih doma (v rojstni hiši bratov Kralj). Stara mati je bila pa Pavliščkova iz Podgorice. Ampak sedanji Pavliščki so drugega rodu. Stari oče in mati sta se vzela "na roke". Stari oče je lesene "bugce" delal. Po fari in na Dolenjsko je nosil bugce in loparje za kruh vsaj in prodajal. S starim Vintarjem sta prodajala na Dolenjskem. Tako sta si stari oče in mati kupila prvo njivico, potlej pa še leseno slamnato hišico. Moj oče Janez je šel v Ameriko. Ko se je leta 1910 vrnil domov, je sezidal sedanjo hišo, naredil novo štaljo, pod, štirno, vse to! Nove zgradbe je pokrtil z opeko, le kozolec je imel slamnato streho.

K nam so radi hodili v vas zagoriški fantje. So bile naše punce pa še druge so prišle ob večerih. Je bila polna hiša vasovalcev. Pri nas, pri Lahovih in pri Akluških so se zbirali, ko so klince delali. Fantje niso delali, so le vasovali. K nam so ra-

di prišli. So bile punce, pa tudi oče je bil družaben. Je bil v odboru Posojilnice in v odboru Zadruga pa v Ameriki je bil dolgo.

Ob takih večerih so pri nas peli. Poprej so triglasno peli. Sem pa pritegnil zdaj temu, zdaj drugemu glasu. Sem "čez pel" (prvi tenor), sem "naprej pel" (drugi tenor) pa bas. So me hvalili. Sem pa korajžo dobil. Rad sem pel pa sem si pesmi zapomnil. Mati so tudi dosti peli, sem se pa besedil navadil. Tudi Kramarjeva pesmarica je bila pri hiši, pa je prešla.

(To je zbirka starih dobropoljskih pesmi, ki jih je izdal Mrkun, melodije je pa zapisal zbiralec pesmi, ki je zbiral še za Štrekljevo zbirko, Franc Kramar. Tudi Ivanova stara mati, Ana Kralj, ji ma je pela in pripovedovala pesmi.)

Fantovsko petje na vasi se je v Zagorici ohranilo do konca šestdesetih let.

So bila pa mesta določena, kjer smo se zvečer zbirali: pod Selevo lipo, pred gasilnim domom in na Tišlerjevem ovinku, kjer se gre v Kozji rep. Bila je javna oddaja Za našo vas v Laščah (Velikih Laščah). Zevniki iz Bruhanje vasi so tam peli, so pa še Zagoričane povabili zraven. Tako smo v Laščah prvič javno peli. Najboljše so zbirali po dolžini ploskanja. Je bilo zbranih okoli 2000 ljudi. So pa nam najbolj dolgo ploskali. Bili smo najboljši. Je bila tudi denarna nagrada. Mi smo še navadili mlajšo skupino Zagoričanov, ki so ob večerih peli na vasi. Za vasjo so se "ta mladi" učili. Potlej so pa pod našo češpljo enkrat prišli. "V sami pižami je ven prišel,"

so rekli fantje. "Ni mogel strpeti pa nam je povedal, kaj je narobe al' pa buljši." So bili pa tako veseli, k' so se glasovi razšli.

Kar Zagoriški fantje pojejo, je povečini posneto na trakovih v glasbenonarodopisnem inštitutu v Ljubljani. Pa ne vse. Je še robe. Ana se dosti spomni.

(Ana je Ivanova sestra Ančka Lazar, ki pogosto nastopa s fanti in je živa vez med fanti in raziskovalcev Glasbenonarodopisnem inštitutu in Narodopisnem inštitutu pri SAZU v Ljubljani, ki je med drugim posnel tudi dva filma o dobropoljski svatbi in film o zagoriških mačkarah.)

K vojakom sem šel leta 1950. Ko smo se poslovili, je bilo že vglášeno naše triglasno petje.

Ko sem od vojakov prišel, so začeli k nam hoditi z Inštituta v Ljubljani: dr. Valens Vodusek, Julijan Strajnar, dr. Zmaga Kumer. Dobili so Kramarjeve zapiske pesmi, ki jih je pela moja stara mati, Ana Kralj. Potlej so pa še sami prišli. In nas snemali. Dr. Milko Matičetov je prišel, ko je bila stara mati še živa. Večkrat je prišel tudi dr. Niko Kuret, ki so ga zanimale mačkare. On je napravil prvi film o zagoriških mačkarah. Novejši film o naših mačkarah je napravila Alenka Ložar – Podlogar, tudi iz Narodopisnega inštituta v Ljubljani.

Ob takem sodelovanju se je zagoriškim fantom odpirala pot na razne prireditve v organizaciji RTV v Ljubljani in druge. Zagoričani so s svojimi programi sodelovali v oddajah Slovenska zemlja v pesmi in besedi, na prireditvah ljudskih pevcev in godcev, tudi v Zagrebu na mednarodni folklorni prireditvi. Ob tej priložnosti so peli v znani zagrebški koncertni dvorani Vatroslav Lisinski. Seveda tudi nešteto krat v ljubljanskem Cankarjevem domu! Na povabilo prirediteljev pa so peli tudi na jugoslovanskem folklorističnem kongresu v Budvi, v Ljubljani na SAZU-ju ob 50-letnici Glasbenonarodopisnega inštituta in ob predstavitvi knjige dr. Zmage Kumer.

Vintarjev Ivan je sam uglasbil in tudi napisal nekaj pesmi. Vsem nam je posebno pri srcu pesem Med hribi Dobropolje leži:

Od leve proti desni: Stane Škulj, st., Stane Klinc, Stane Škulj, ml., Edvard Lenarčič, Ivan Kralj, Alojz Erčulj, Franc Štih. Slika je iz leta 1991.

MED HRIBI DOBREPOLJE LEŽI

Med hribi Dobrepolje leži.
Zapojmo zdaj
za lepi ta naš kraj.
Z gozdovi je obdan,
z vasmi ves posejan.
V poletne dni
nam lipov gaj diši.
Res je lep pogled
na dobrepoljski svet.

Naši ljudje
pridni so za vse.
Ko naredi se dan,
imajo dela polno dlan.
Je star al mlad,
za delo prime rad.
Le to nas žalosti,
da trta ne rodi.

Ivan Kralj

Zagoriški fantje pojejo na svečani otvoritvi galerije Toneta Kralja v šoli na Vidmu, junij 1994. Od leve: Stane Škulj, starejši, Stane Klinc, po domače Pavzinov, Jože Babič, po domače Tišlerjev iz Zagorice, Stane Škulj ml. po domače Klančarjev iz Zagorice, Ivan Kralj - Vintarjev iz Zagorice, Alojz Erčulj, po domače Primožev iz Zagorice, Franc Štih z Vidma.

Kako zapisati zvok na fotografski film?

Razstava fotografij

Komaj so odstranili razstavljena dela letošnjih extempor, ki so bila na ogled v prostorih občinske stavbe na Vidmu, že so nas plakati vabili na novo razstavo. Tokrat je bila to razstava umetniške fotografije mladega Olivierja Grandovca. Svoja dela je razstavljal od 10. do 14. septembra.

Morda je ta zvrst umetnosti marsikomu manj znana. Toda vsako področje našega življenja in ustvarjanja, pa naj bo to glasba, podjetništvo ali fotografija ima še druga pravila in zakonitosti in v vsakem od teh poklicev izstopajo tisti, ki so znali izostriti svoje znanje in spretnosti do vrhunca. Tudi fotografski posnetki so lahko mojstrovine. Dober posnetek vzbuja občudovanje, harmoničen odmev in bogati gledalčev odnos do sveta.

Kdo je pravzaprav Olivier Grandovec?

Na otvoritvi razstave ga je predstavil eden od članov Kome 750, Tone Grm. Člani Kome so z njim navezali stike, ko se je zadrževal pri sorodnikih na Vidmu. Postali so prijatelji in kaj kmalu se je rodila ideja o razstavi. Olivier prihaja iz Francije in se ukvarja z abstraktnim slikarstvom in fotografijo. Ker ima svoje korenine v Sloveniji, se njegove raziskave v slikarstvu močno navezujejo na

našo deželo. Tokratna razstava je bila povzetek njegovega opusa, večina fotografij, ki smo si jih imeli priložnost ogledati, je bila posnetih na daljši turneji

dobrepoljskega ansambla Koma 750. Namen take vrste fotografij je v gledalcu vzbuditi občutek, da sliši zvok glasbila.

"Fotografije so posnete v prostoru za

Skupina Koma 750 je pripravila krajši program

vaje in pod odrskimi žarometi, ki jim je fotograf pomagal še s svojo bliskavico; čeprav je vsak od glasbenikov popolnoma skoncentriran na svoj instrument, so notranje vezi v ansamblu vendarle dobro vidne." Tako je napisal med drugim Jakob Klemenčič o teh fotografijah. O tistih, posnetih za odrom, ki predstavljajo intimnejšo plat razstavljenega fotografskega dela, pa pravi, da avtor "kljub odkritosti nikoli ne zdrzne v poceni senzacionalizem časopisnih paparazzov".

Vtis običajnega obiskovalca razstave pa je bil, da je bilo to srečanje z obetavnim in zanimivim mladim talentom, ki obvlada zakonitosti in prijeme, ki vodijo k popolni izraznosti fotografije.

M. Steklasa, Foto: Naš kraj

Moje srečanje z Janom

S slovesnim privzemom občinskega grba in zastave smo Dobropoljci oba simbola sprejeli za svoja. Vsi vemo, da je predlog grba po mnogih spremembah in obravnavah na sejah dokončno oblikoval in sprejel občinski svet, le malokdo pa ve, da je prva zamisel obeh atributov, zvona in klasa, ki krasita dobropoljski grb, zrasla v glavi komaj 10-letnega Jana Hrušovarja.

Do zdaj so tega bistrega in nadarjenega fanta poznali le v Podgori, kamor redno prihaja na obisk k dedku in babici, posebno ob vikendih. Pa tudi na počitnice zelo rad prihaja v Podgoro, tu ima precej prijateljev. Alena, Tonija, Primoža in še nekaj drugih je naštel, ko sva se pogovarjala. Seveda je odličnjak, od šolskih predmetov ima najraje angleščino in matematiko, obiskuje pa tudi različne krožke, dodatno se ukvarja z matematiko, od športnih dejavnosti pa si je izbral košarko. V prostem času najraje gleda televizijo in uživa na rolarjih, tako kot večina njegovih vrstnikov. Presenetilo pa me je, ko mi je povedal, da mu je všeč klasična glasba, od drugih glasbenih zvrsti pa najraje poslušata Adija Smolarja, zelo so mu všeč njegova besedila, štiri od njih zna na pamet. Ljubezen do glasbe mu je zapisana v genih, saj je njegov oči Tadej Hrušovar.

To je Jan, s katerim sem se pogovarjala. Na prvi pogled povsem običajen desetletnik, pa vendarle nekoliko dru-

gačen. Veliko razmišlja in opazuje naravo in pojave okrog sebe. Veliko stvari ga zanimajo, zato ni čudno, da je začel razmišljati tudi o grbu, ko je slišal zanj.

Ko sem ga vprašala, kar me je najbolj zanimalo, kako se je spomnil prav na zvon in klas, pa mi je začel pripovedovati: "Ko sta se babi in dedi nekoč pogovarjala o grbu, sem vzel papir in svinčnik in začel risati. Najprej je nastala cerkev, nato nekaj

drugega. Kar nekaj listov sem raztrgal. Potem pa je na listu začel nastajati zvon. Najbrž sem se ga domislil zato, ker velikokrat hodim z dedijem pritrkavat v cerkev s kladivi. To zelo rad delam. Zvon je nekaj, kar mi je zelo všeč. Ko sem narisal zvon, se mi je zdelo, da še nekaj manjka. Prvo, na kar sem se spomnil, je bil klas."

To, da se je Jan spomnil na zvon, ni bilo po vsem tem več težko razumeti. Toda od kod ideja za klas?

"Kadar pridem v Dobropolje, opazujem in vidim lepa in obdelana polja in posebno všeč so mi žitni klasi," je pojasnil Jan.

In kako se je Janijeva ideja znašla na občinskem svetu?

"List sem pokazal dediju, ki ga je nekaj časa gledal, potem pa je rekel babici – poglej, tole pa ni slaba ideja za grb. List je potem spraval.

Da zvemo, na kakšen način je Janjev list prišel na sejo občinskega sveta, manjka samo še podatek, da je dedek eden od članov občinskega sveta.

Jani je kasneje videl dokončno oblikovan grb. Rekel je, da sta klas in zvon nekoliko drugačna, kot ju je narisal on. Svetniki so ga postavili malo drugače, razmišljali o simboliki in na osnovi nje dodajali in spreminjali detajle, strokovnjaki pa so ga oblikovali po heraldičnih pravilih.

Po vsem tem lahko samo še dodam, da zdaj vem, zakaj sta "babi in dedi", kot jima pravi Jan, tako ponosna na svojega vnuka.

M. Steklasa

ŠE EN OBISK PRI JOŽETU ZAJCU

Ob obračanju starih listov

V prejšnji številki Našega kraja je g. Jože Zajc tako lepo pripovedoval o svojih citrah, da me je to spodbudilo za še en obisk pri njem. Čutiti je bilo, da ima še veliko povedati.

Ob obračanju listov njegove zbirke starih pesmi so se tudi Jožetove misli preselile v preteklost. Vsaka od pesmi ga je spominjala na nekaj iz davno minulih dni. Na fantovska leta, ki so bila mnogo lepša in mnogo bolj romantična, kot so dandanes.

To so spomini, ki ne zbledijo, čim bolj oddaljeni so, tem lepši so. G. Jože jih zna tako živo opisati, da se človeku v resnici stoji po prejšnjih časih. Ob listanju zbirke se roka zaustavi in oko zazre v nekam znano besedilo.

“Tole pesem smo največkrat peli na vasi. Kmalu po vojni je bilo. Takrat sem začel malo bolj hoditi naokrog. V vasi smo imeli nekakšen vaški kvartet. Štirje fantje smo se zbirali ob sobotah sredi vasi. Tam, kjer je še zdaj lipa. Ponavadi je bilo takole. Štancarjev, ta je še danes živ, je prvi prišel na vas in zavriskal. Za njim smo prišli še drugi in odšli v gostilno. Štancarjev je potem dal za en liter vina, da smo lažje peli. Po tri ure skupaj smo peli, da smo bili že vsi hripavi. Punce pa so odpirale okna in poslušale. Včasih smo se namenili tudi drugam. Nekoč je bilo snega do kolena. Mi pa v Podpeč. Pet litrov vina smo vzeli s seboj in ga skrili pod kozolec blizu hiše, kamor smo bili namenjeni. V hiši pa Štancarjev pravi, naj gre eden na Videm po vino. Oče pa – naj ne bomo vendar tako neumni, da bi po takem snegu hodili po vino. Eden ga je potem vseeno šel iskat in je bil seveda v hipu nazaj. Kako čudno so gledali domači, da je bil tako hitro z vinom nazaj. Koliko je bilo fantovskih pote-

gavščin! A zdaj? To, kar je zdaj ni nič. Včasih, ja včasih je bilo pa res lepo ...”

In g. Jože spet obrne list v zvezku. Ko pride do pesmi KO PRIDEM K TEBI, pravi: “Tole smo pa največ peli prav v Podpeč.”

Veliko pesmi ima zapisanih, precej je že pozabljenih, pa tudi bolj znane narodne so vmes. “Ampak tele pa res ne zna nihče, povedal mi jo je nekdo z Blok”, pravi Jože.

Kako dober spomin ima. Natančno se spomni, katero pesem je pel z Zagoriškimi fanti na pogrebu, ko je umrlo neko mlado dekle.

Nekaj ga veže na te pesmi, večino od njih zna igrati na citre. Le kakšno

zares dobrepoljsko zaman iščeva med njimi. Take, pravi Jože, imajo pa Zagoriški fantje.

Pod zapisanimi besedili ima polno opomb. Ponekod piše, da je del pesmi ali njeno nadaljevanje sestavil sam, drugod je označeno, kdo in kdaj mu jo je povedal. Največkrat je napisana letnica 1946, največ pesmi pa so povedale: Ivana Boštjančič, Mici Petrič iz Podpeči, Pepca Adamič (Medenova) in Ančka Žnidaršič (Čadova). G. Jože pripoveduje, ob kakšnih priložnostih je to bilo, pred očmi oživijo dogodki, obrazi...

Ob branju pesmi in oživljanju trenutkov iz zakladnice življenja g. Jože še pove, da ima tudi svojo himno, ki jo največkrat igra na svoje citre. Igra jo na melodijo pesmi Mamica je kakor zarja. Besedilo te njegove himne sva na koncu zbrala za zdajšnjo objavo. Naslov ima BLEDI MESEC.

M. Steklasa

BLEDI MESEC

Mladenič v mraku žalosten pod oknom sam stoji
in vpraša deklico, naj mu odgovori.
Samo reci mi, da me ljubiš ti,
srečen bom do konca svojih dni.

Tresoča se deklice odpira okno in molči,
v odgovor ga poljubi, otožno zaihti.
Sama dobro vem, da ljubit te ne smem,
med nama je temna noč, razjasniti je ni moč.

Bledi mesec zagrnil to zgodnjo danico.
Ko zvečer slonim pred svojo spalnico,
srce me boli, duša pa trpi:
Kje, oh kje je zvezda mojih srečnih dni?

Bledi mesec za oblak se skriva in molči,
mene pa od žalosti srce boli.
Lunice sijaj mi odgovor daj:
Kje, oh kje je zvezda mojih srečnih dni?

Zvezda sreče, al mi boš še kdaj sevala,
al mi boš radostne pesmi pevala?
Na obzorje pa zvezda primiglja:
Al prinesla sreče si mi iz neba?

Kaj za srečo se sprašuje žalostno srce,
da take sreče nima ves ta svet zame.
Onkraj groba pa sreča se smehlja,
tja hitijo želje mojega srca.

Aktivnosti v Ponikvah

Četudi smo v vasi Ponikve zelo optimistično zastavili plane za leto 1996, se naši načrti ne odvijajo tako, kot smo želeli. Že v zimskem času smo zastavili osnovne smernice za nadaljevanje vaškega centra. Ob gledanju tega "gradbišča" opazimo, da nobena stvar ni dokončana. Najprej bi radi odgovorili na mnoga vprašanja, zakaj ni asfaltirano rekonstruirano zemljišče ob cesti. Zato, ker še vedno nimamo pridobljenega gradbenega dovoljenja, je enostaven odgovor.

Celo poletje se v mislih oteparam tega pisanja in to zaradi želje, da bi na koncu referirala samo zaključno poročilo. Predvsem sovaščane in vse tiste, ki jih ta projekt zanima, želim seznaniti z dejstvi, zakaj dela stagnirajo. Za začetek naj ponovim že znane podatke, zakaj smo pravzaprav začeli s tem projektom. Ideja se je rodila že leta 1993, ko je naš bivši sovaščan g. Jože Zgonc ponudil financiranje kapelice, ob vaškem sodelovanju, seveda. V jeseni leta 1994 je bila na Upravno enoto Grosuplje vložena prošnja za lokacijsko dokumentacijo Centra. Ob ustanovitvi novega vaškega odbora smo se vsi člani lotili z velikim entuziazmom te že aktivirane ideje. Koliko dogovarjanj, dopovedovanj, koordinacij na različnih ravneh, med samimi vaščani v neposredni bližini Centra, občinski ravni, Upravni enoti Grosuplje, projektantom in nazadnje še s samo državo, je bilo opravljenih v letu dni, odkar smo pričeli s prostovoljnimi delovnimi akcijami! Spomnimo se, da je bilo lansko leto v jeseni – akcije smo pričeli 12.9.1995 – opravljenih cca 700 prostovoljnih ur. Ker je cesta skozi Ponikve regionalna, ima za vse posege na sami cesti ali ob njej svoje ingerence RS ministrstvo za promet in zveze, zato smo pozno jeseni skupaj z občinsko upravo organizirali ogled Centra za vse pristojne: republiški inšpektor, Cestno podjetje, policija, Upravna enota, projektant ter občinska uprava skupaj z vaškimi predstavniki. Načelno smo se dogovorili o vsem, zato smo v vaškem odboru smelo in optimistično načrtovali nadaljnja dela in že celo mislili na datum uradne otvoritve. Ker je v neposredni bližini ceste stal PTT drog, je bilo poskrbljeno tudi za njegovo prestavitev. Z osebnim angažiranjem ter predanostjo nekaterih vaščanov je bila prestavitev dosežena po zelo ugodni ceni.

Žal pa se priprava projektne dokumentacije ter pridobivanje vseh potrebnih soglasij (elektro, PTT, cestno, požarno, sanitarno in spomeniškovarstveno soglasje) za gradbeno dovoljenje ni odvijalo tako, kot smo predvidevali. Naj navedem samo nekaj terminov:

- jeseni, 1995: idejna priprava projekta,
- začetek februarja, 1996: pridobitev načelnih soglasij;
- konec maja, 1996: izdelava PGD projekta;
- začetek julija, 1996: pridobitev lokacijske dokumentacije;
- pridobitev gradbenega dovoljenja ob predhodnji pridobitvi vseh potrebnih soglasij.

Koliko prošenj, moledovanj, prigovarjanj, urgenc, ustnih in pismenih na vse nivoje je bilo realiziranih, da smo sploh prispeli do te stopnje dokumentacije?! Pota birikracije so resnično zamotana, nepredvidljivo dolga in zakomplicirajo se vedno ob nepravem času!

Seveda pa zato v vaškem odboru nismo počivali. Še v zimskem času smo iskali ponudnike, eventuelne izvajalce za groba rekonstrukcijska dela samega Centra in se načelno skupaj z občinsko upravo zanj tudi odločili. Ker se je na južni strani urejala tudi uslužnostna "Janezova" pot, ki se je izvajala pod privatno iniciativo, smo v vasi forsirali nadaljevanje gradbenih del ter postavitev robnikov in pločnikov. Vse to je bilo končano v začetku julija. Čakali smo gradbeno dovoljenje, katero je bilo objubljeno konec junija in le tega še vedno ni. Asfaltna baza je prišla v Ponikve šele 30.8., ki pa pripravljenih terenov ob ce-

sti ni dokončala zaradi zaprek revizijskih postopkov ministrstva za promet in ceste.

Nesmiselno je teoretizirati nad pripombami, ki jih je nad projekt posredovalo ministrstvo. Človek bi ob tem pomislil, da gre za pomembno mestno središče, v resnici pa je vaško jedro, mimo katerega je speljana regionalna cesta, ki pa na tem delu ni bila nikoli tehnično prevzeta.

V kolikor bomo v naslednjih dneh, tednih pridobili gradbeno dovoljenje in bodo ustrezne vremenske razmere, bomo letos lahko postorili še marsikaj. Predvsem pa: na spodnjem nivoju odvoz zemlje, ureditev celotnega spodnjega kompleksa, posaditev trave in grmičja, na zgornjem nivoju pa tlakovanje luže ter ureditev njene okolice.

V naši vasi smo letos postorili še naslednje: rekonstrukcija zemljišča okoli GD in asfaltiranje le tega, ki je bilo v popolni koordinaciji gasilcev, prekritje vaške cerkve sv. Florijana, katero so organizirali cerkveni ključarji ter sanirali dolgoletno divje odlagališče sredi gozda za Zavodom. Večletno divje odlaganje raznih kosovnih in drugih odpadkov sredi gozda in po gozdni poti v dolžini nekaj sto metrov je povzročilo popolno blokado gozdne poti. Po sanaciji smo poskrbeli tudi za zaščito tega predela. Na najožjem delu poti smo postavili kovinsko zapornico s ključavnico. Le to bodo lahko odpirali le lastniki zemljišč onkraj zapore. Pred samo potjo pa smo obesili še opozorilni transparent "Odlaganje smeti strogo prepovedano".

Tina Shawish

Ob prenovi župnijske cerkve v Strugah

Kot vsako leto smo v Strugah tudi letos prvo nedeljo v septembru praznovali farni praznik. To je dan, ko Struška dolina praznuje farno žegnanje, saj je struška cerkev posvečena patronu sv. Avguštinu. Vendar pa je bilo letošnje žegnanje nekaj posebnega, saj nas je obiskal nadškof dr. Alojzij Šuštar, ki je blagoslovil prenovljeno zunanost in notranost cerkve ter orgle, saj so bile prejšnje že precej stare. Dr. Alojzij Šuštar je opravil tudi sv. mašo ob sopolmoči duhovnikov. Marsikomu so ob njegovih spodbudnih in lepih besedah prišle solze v oči, saj so na nas naredile velik vtis. Ob tej priložnosti nas je nagovoril tudi k prenovi duše in da smo dobri kristjani v službi Njega. Našo cerkev je obiskalo veliko ljudi, tako mladih kot starih. Po sv. obhajilu je

nadškof dr. Alojzij Šuštar vsakemu izmed nas podal roko in ta njegov topli stisk je vsak od nas doživel po svoje.

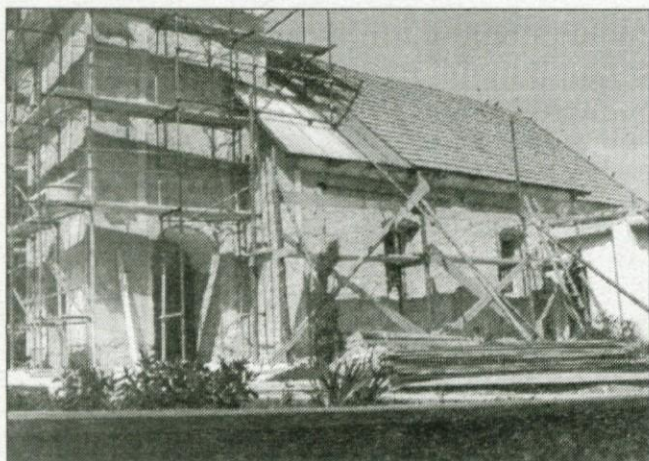
Ob koncu sv. maše se je naš župnik g. Bogomir Hren zahvalil vsem, ki so kakorkoli pomagali pri prenovi cerkve. Največja zaahvala gre prav gotovo gradbenemu odboru, ki ga sestavljajo: župnik g. Bogomir Hren, Stane Pugelj, Tone Dernulc, Peter Pugelj, Stane Pečnik, Edo Pogorelec in Anton Rus. Seveda pa ne smemo pozabiti na Stružance in druge, ki so akcijo podpirali tako s prostovoljnimi delom kot s prostovoljnimi prispevki.

Vsekakor je bil obisk nadškofa dr. Alojzija Šuštarja za našo malo Struško dolino velik dogodek, ki bo v naših srcih ostal za vedno.

Karmen Perko

Po treh letih obnovitvenih del v Podgori

V Dobrepoljski dolini leži pod hribom Grmada majhna vasica Podgora. V tridesetih hišah prebiva 118 prebivalcev te vasi.

Do druge svetovne vojne je bila vas Podgora skupaj z Zagorico najbolj neurejenih in siromašnih. Ni imela ne električne napeljave in večina hiš in poslopij je bilo kritih s slamo. Imela je zanimive lesene kajže in skednje kot kašče, kar pa je vse ali pogorelo ali propadlo. Zaradi malomarnosti in neaktivnosti spomeniškega varstva so še zadnje domačini podrlji in sezidali nove hiše. Vas se je po letu 1975 pričela obnavljati in se skoraj v celoti obnovila.

Ker je vas maloštevilna, smo pri novogradnjah, obnovah, urejanju vodovoda, telefonije, asfaltiranja in kanalizacije morali vedno stopiti skupaj, je solidarnostni duh ostal v vasi do danes.

Tako smo 6. julija organizirali srečanje "družin in prijateljev" v naši vasi. Obisk je bil tako kot lansko leto nad pričakovanjem. S to prireditvijo smo si pridobili priznanje kot dobri organizatorji. Kot maloštevilčna vas smo sposobni speljati tako nove in tudi zahtevnejše projekte. Letošnje leto nas je poleg mnogoštevilnih prijateljev obiskal tudi g. Marjan Podobnik s svojo družino. Dober glas o naši prireditvi seže tudi preko obrobni hribov Dobrepolja.

Že tretje leto obnavljamo našo večstoletno cerkev sv. Nikolaja. Celotna investicija in obnova bo predvidoma stala nad 65.000 DEM. S posekom mežnarskega gozda smo dobili polovico sredstev. Z lansko in letošnjo prireditvijo "srečanje družin in prijateljev" smo dobili in zbrali skoraj

12.000 DEM. Nekaj sredstev smo nabrali tudi ob lanski prireditvi ADVENTNI SEJEM v Podgori. Ostanek sredstev smo že in še bomo zbirali med vaščani Podgore in Bruhanje vasi.

Vsako leto pošiljamo vloge tako na SPOMENIŠKO VARSTVO, kot MINISTRSTVO ZA KULTURO, pa vedno dobimo zavrjneno, češ da ni sredstev, svetujejo, naj se obrnemo na občino, ta pa seveda za te namene ne

razporeja sredstev. Žalostno je, da je dediščina naših prednikov pred propadanjem prepuščena le vaščanom.

In kaj smo v vseh treh letih naredili? Sezidali novo trideset metrsko kamnito škarpo, uredili drenažo in odvodnjavanje, zamenjali leseni del na zvoniku in zakristiji in oboje prevlekli z bakreno pločevino, montirali snegobrane, sanirali in zvezali cerkev ter zalili čez 40 m razpok, okresali zunanost in vlažni del notranjosti cerkve ter vse na novo obmetali z ometom. Popleškali smo zunanost cerkve, napeljali na novo osvetlitev in uredili električno zvo-

nenje, tlakovali dohod in cerkveno dvorišče. Domača mizarja Tone in Marko Prijatelj sta izdelala nov daritveni oltar in okna na zvoniku, g. Celarc je napravil teras police za okna, Tone Kastelic izdelal križ na zvoniku, Albin Babič stolčke za ministrante, Srečko Letonja pa vso električno napeljavo z materialom. G. Zalar iz Predstrug je izdelal stebričke pri novem oltarju, Jože Novak iz Vidma in Franc Glač pa sta izdelala ostrežje zakristije. Vsakemu posamezniku in ostalim, ki ste pomagali in delali, se zahvaljujemo.

Zahvalo in blagoslovitev opravljenih del je vodil 25. avgusta g. škof Jože Kvas. Bogoslužje s petjem je obogatil dobrepoljski mešani zbor pod vodstvom g. župnika Franca Škulja in organista g. Toneta Šinkovca.

V imenu vaščanov je izrekla prisrčno dobrodošlico g. škofu Kvasu Pavlina Novak in se hkrati zahvalila vsem posameznikom in skupini ljudem za opravljeno delo. Posebno se je zahvalila župniku g. Škulju za njegovo skrb in podporo pri obnovitvenih delih. Zahvalila se je članom gradbenega odbora: g. Lojzetu Strnadu, g. Janezu Škantelju, g. Franciju Adamiču in g. Tonetu Prijatelju, pa tudi ključarju Tonetu Novaku, saj brez njegove neverjetne zavzetosti in vodstva vseh del, to ne bi izvedli.

Po slovesnosti je bil ob cerkvi in v vasi pravi praznik. Podgorske žene in dekleta so, tako kot že večkrat, spekle in pripravile kup dobrot, s tem smo počastili vse navzoče in nazdravili naš uspeh s kozarčkom vina ali soka.

Vsi, ki smo sodelovali, smo s ponosom gledali na opravljena dela in na zadovoljstvo vseh prisotnih.

Tekst in slike: Anton Novak

BLAGOSLOVILI SO NOVO CERKEV IN ZVONOVE

Mala Ilova Gora je praznovala

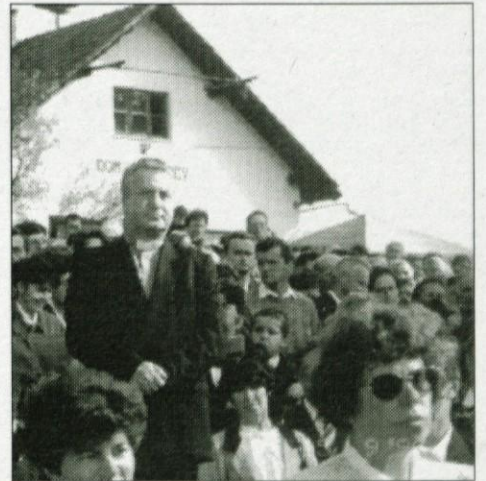
V nedeljo, 15. septembra, je bila na Mali Ilovi Gori velika in lepo pripravljena slovesnost, ki se jo je udeležila velika množica ljudi iz vse Dobrepoljske doline pa tudi iz drugih krajev sosednjih župnij.

Ta majhna vas, ki sicer spada v občino Grosuplje, po cerkveni plati pa v dobrepoljsko faro, je dobila novo podružnično cerkev sv. Križa. Prizadevni vaščani so jo z izredno požrtvovalnostjo in složnostjo, ki je lahko zgled marsikateri vasi, zgradili v enem samem letu pod vodstvom gradbenega odbora, katerega predsednik je bil g. Slavko Jamnik, ki se je v svojem govoru zahvalil vsem zaslužnim, ki so kakorkoli prispevali za uresničitev tako velikega načrta, ki si ga je zadala njegova vas. Za cerkev, ki stoji na zelo lepem kraju, je naredil načrte arhitekt Peter Kregar. Poleg lepe

notranjosti ima cerkev kar štiri zvonove, ki jih je ob koncu maše blagoslovil gospod nadškof in metropolit dr. Alojzij Šuštar. V svojem nagovoru je med drugim izrazil željo, da bi bila po obisku papeža blagoslovitev te cerkve ljudem v spodbudo, da bi se še bolj odločali za krščansko pot.

Po maši, ki jo je daroval gospod nadškof, so pripravili svečano akademijo, ki je slovesno dogajanje še dodatno duhovno obogatilo. V programu, ki ga je pripravila

Mešani cerkveni zbor pod vodstvom župnika g. Franca Škulja

veroučna skupina, je sodelovala še pevska skupina Gloria, mešani cerkveni zbor župnije Dobropolje in dobrepoljska godba, h kvaliteti slovesne akademije pa je prispevalo predavanje nadškofijskega arhivarja dr. Bogdana Kolarja.

Gostoljubnost vaščanov je ob lepem vremenu in lepi slovesnosti še obogatila doživetja vseh, ki so bili to septembrsko nedeljo na Mali Ilovi Gori.

M. Steklasa, foto: Naš kraj

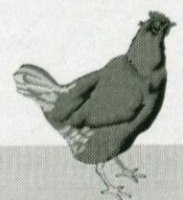

Slovesnosti so se udeležili tudi ugledni gostje, med njimi minister Šter in Izidor Rejc z družinama

PERUTNINARSTVO

Nose Janez, Predstruge

Prodajamo kokoši stare eno leto za zakol ali nadaljnjo rejo. Cena 250,00 SIT.
Prodajali bomo tudi zaklane kokoši, pakirane po 15 kg. Cena 4.000,00 SIT.

Vse informacije na telefon 787 094.

CVETLIČARNA LILIJA NA VIDMU

Ko hobi preraste v poklic

Kdo ve, koliko je ljudi, ki resnično iz ljubezni opravljajo svoj poklic. Vsem pa je znano, da je za uspešnost v poklicu potrebno svoje delo imeti rad. Mi smo tokrat obiskali samostojno podjetnico, ki se ukvarja s cvetličarsko dejavnostjo DANICO BAMBIČ, ki je povedala, da je že od nekdaj čutila ljubezen do rož. Najprej ji je bilo delo s cvetjem hobi. Sedaj, ko je hobi prerasel v poklic, so jo rože povsem zasvojile, igraje oblikuje cvetlične aranžmaje, kombinira, dekorira, svetuje ...

Je pot od idej, od zamisli na papirju, do začetkov samostojnega poslovanja težka. Se je težko "postaviti na lastne noge"?

Težko. Zbrati je treba vso potrebno dokumentacijo, ki je ni malo in ni poceni. Potem si je treba poiskati prodajni prostor in lokal primerno opremiti, sicer ti inšpekcija ne odobri poslovanja, kar je seveda spet povezano s stroški. Nato si je potrebno poiskati primerne dobavitelje, še prej pa se je treba pripraviti na trdo delo in se oborožiti z močno voljo.

Kaj je ponudba cvetličarne LILIJA?

Ponudba je pestra. Najprej bi omenila cvetje, in sicer lončnice, rezano cvetje, suho in svilenno cvetje, delamo poročne šopke, cvetlične aranžmaje za različne priložnosti, žalne vence ... Ponudba je pestra tudi na ostalem področju obdarovanja: kri-

stal, keramika, drogerijsko blago, bižuterija in še in še.

Po katerem cvetju je največje povpraševanje? Po lončnicah, rezanem cvetju ali nagrobnih cvetlicah? Kako pa je z umetnim cvetjem?

Povpraševanje je odvisno od letnega časa. Pozimi prodamo največ lončnic in rezanega cvetja, spomladi pa je največje povpraševanje po balkonskem in nagrobnem cvetju ter vrtovnih rastlinah. Zlasti je razgibana prodaja spomladi, saj so ljudje naveličani mraza, snega in megle. Želijo polepšati svoje domo-

ve, zato v tem času prodamo veliko čebulnic, gomoljnic, vrtnic, pa surfinij, begonij, pelargonij. Večina naših ljudi očitno ve znamenito misel, da rože spremenijo hišo v dom. Z umetnim cvetjem ne moremo nadomestiti narave, lahko pa se ji zelo približamo.

Ukvarjaš se z delom, ki ni le prodaja, ampak tudi prva umetnost, predvsem tedaj, ko je treba oblikovati cvetlični aranžma z usklajenimi kombinacijami barv in cvetov. Obstaja kakšen recept za to? Kako slediš novostim na tem področju?

Za aranžiranje ni nobenega recepta. Tu mora delovati lastna domišljija in cvetličar, ki je nima, ne bo nikoli zelo uspešen. Potreben je seveda tudi talent, ščepec navdiha, zgolj mehaničen prenos vedenj ni dovolj. Z novostmi se lahko cvetličar seznanja na tečajih, ki prikazujejo sodobne trende aranžiranja, ki pa jih organizirajo največ tuji mojstri. Z marsičem pa se je mogoče seznaniti iz knjig in strokovnih revij.

Ob katerih priložnostih prodajate največ šopkov in cvetličnih aranžmajev?

Cvetje nas spremlja od rojstva skozi mladost, do poroke in naposled tudi ob smrti. Zato največ šopkov in aranžmajev prodam prav ob naštetih priložnostih. So pa še razni prazniki in prireditve, ki jih s cvetjem še polepšamo, saj lepo aranžirane rože ustvarijo bogatejši in pristnejši vtis od kate-regakoli darila.

Pred nami so vsi sveti. Obeta se ti veliko dela.

Lansko leto sem za dan mrtvih prodala veliko ikeban in šopkov. Stranke, ki so zadovoljne, se rade vračajo v isto cvetličarno. Upam, da bodo tudi letos našle pot v cvetličarno LILIJA. Že v začetku oktobra bom imela na voljo raznobarnve mačhe in marjetice, kasneje raznovrstne krizanteme, šopke in nagrobne aranžmaje. Prav tako se bodo stranke lahko oskrbele s svečami in črno zemljo za grobove ter nagrobnim peskom.

Rože se med seboj razlikujejo kot ljudje. Vsaka je čudež zase. Kako jim dalj ča-

Moje počitniško srečanje z gorami

sa ohraniti lep videz in dobro zdravje? Kako najbolj oskrbimo večje lončnice med prezimovanjem?

Chrystal je pripravek v prahu, ki ga uporabljamo za podaljšanje lepega videza rezanega cvetja. Predpisan odmerek pomešamo z vodo in s to raztopino napolnimo vazo. Oskrba sobnih rastlin in tudi balkonskih naj ne bo le neko opravilo, pač pa vsakdanja skrbna vez z drobnimi rastlinskimi prijateljicami. Kolikor več pozornosti jim bomo posvetili, toliko večje bo naše veselje. Večje lončnice, ki jih gojimo v cvetličnih koritih na terasi ali na vrtu, morajo v jeseni pravočasno na toplo. Idealno prezimovališče je zimski vrt ali zastekljena veranda, kajti vse lončnice imajo rade veliko svetlobe. Ker pa tega nima vsak ljubitelj rož, poiščemo kakšen drug prostor, v katerem je dovolj dnevne svetlobe. Med prezimovanjem rastline zelo previdno zalivamo, vendar toliko, da se zemlja v koritu popolnoma ne izsuši. Pozimi jih ne gnojimo, redno pa jim odstranjujemo uvele liste. Pazimo, ali se na listih niso pojavili škodljivci. Ob toplejših dneh prostor temeljito prezračimo.

Znana modrost pravi, da roža, ki nam je najbolj pri srcu, izraža značaj človeka. Katero rožo imaš ti najrajši? Je to lilija, po kateri nosi lokalno ime?

Rada imam vse rože. Res pa je, da mi je med najljubšimi lilija. Je opojna poletna cvetlica in je na splošno zelo priljubljena. Cveti junija, je pa rod lilij zelo bogat. Presenečajo z rumenimi, rožnatimi, belimi rdečimi, oranžnimi ... cvetovi. Cvetličarji jih cenimo za rezanje, na vrtovih pa nam vsako leto najmanj za mesec popestrijo dom.

Kaj pa načrti za naprej?

Naj ostane zaenkrat še skrivnost.

Bi sodelovala pri akcijah za lepši izgled Dobrepolja, če bi te pristojni povabili?

Nekaj korakov v tej smeri je bilo že narejenih, vendar žal ni prišlo do realizacije zamisli. Sicer pa mislim, da na nek način že zdaj skrbim za lepši izgled kraja, saj se mnoga okna in balkoni ponašajo s cvetjem kupljenim v naši cvetličarni. Skoraj ni hiše, ki ne bi bila polepšana s cvetjem, kar dokazuje, da ne gre samo za tekmovalnost ali bahanje, ampak tudi za potrebo sodobnega človeka zaradi psihične sprostitve. Mislim tudi, da ne moremo biti slepi ob čudovito urejenem pokopališču, kjer najde mesto nagrobno cvetje kupljeno pri nas.

Človek je tak, da vedno išče naprej, nove poti, nove rešitve. Vodja pa je volja. In Danica je gotovo ne manjka. Želimo ji, da bi tudi v bodoče imela dovolj dela, sreče in poguma.

Ne boste mi verjeli, srce mi leto za letom, že od osmega leta naprej, vleče v gore. Nekateri ne morejo in ne morejo razumeti, kaj vidim v njih, kaj je tako lepega, če se dan na dan sprehajaš po strmini in dolini, da si ves premočen od potu in utrujenosti ter vročine, da komaj že zajemaš sapo. Pa vam povem, kaj vidim tako lepega v njih. Skrivnosti gora. Vsaka skala ima svoj čar in svojo skrivnost, prav tako ima gorska roža v sebi posebno skrivnost. Strmina gore ima svojo skrivnost, plezalne smeri v strmih stenah imajo svoje skrivnosti, kajti ko plezaš brez vsake opore, le v navezi, ima vsaka skala nekaj v sebi, da lahko plezaš z njeno pomočjo vedno višje in višje in nikdar ne veš, kdaj boš naletel na skalo, ki je lahko drsna, ki se ti lahko okruši ali pa te celo poškoduje. Vsaka gora ima tudi svoj čar, s katerim se ponaša. S svojo strmino, svojo višino, s svojim razgledom na okoliške hribe. Lahko bi rekli, da gore tekmujejo med seboj. Predvsem so čudovite zato, ker si v gorah daleč stran od civilizacije, daleč stran od onesnaženega zraka in avtomobilov. Skratka, v gorah imaš čas, da se popolnoma posvetiš lepoti, ki te obdaja.

Tudi letos sem se odpravila v gore skupaj z očetom. To leto smo si začrtali velik cilj, ki priznam, da ni bil prav nič enostaven, ampak obenem zelo razveseljiv in zanimiv. Podali smo se v severno triglavsko steno po slovenski plezalni smeri. Ta smer je sicer ena izmed najkrajših in pa tudi najlažjih smeri v tej steni. So pa tudi druge smeri kot so: sfinga, skalasta smer, bavarska z dolgo nemško, prusikova smer, jugov steber in pa kot najtežja v tej steni Čopov steber. Navsezgodaj zjutraj smo se v mesecu juliju odpravile v Aljažev dom v Vratih. Bila je že trdna tema, ko smo krenili od doma. Ko smo prispeli, smo si najprej vse pripravili za odhod. Hodili smo po gozdu, mimo ledeno mrz-

lega potoka. Nato smo se začeli rahlo vzpenjati. Do stene smo hodili približno eno uro. Ko smo prišli do nje, smo se najprej trdno navezali med seboj. Ker sem bila v skupini šestih ljudi najmlajša, so me še posebej zavarovali. Dobila sem čelado, poseben varovalni pas, v katerega si lahko vtaknil noge, in ostalo gorsko opremo. Na tem predelu, kjer smo plezali, poti niso bile opremljene z markacijami, ne s klini, ob katere bi se lahko oprijel, skratka ničesar. Vse, kar je bilo, je bila ena sama strma, gola skala. Plezali smo približno pet ur. Ker smo bili med seboj navezani, smo varovali drug drugega in si pomagali. Ravno na ta dan pa so snemali film Steber. Prav takrat, ko smo plezali, so snemali prizor v plezalni smeri Čopov steber. Mislim, da bomo tudi mi udeleženci filma. Po daljšem času plezanja smo se oddahnili na precej neobičajnem prostoru v taki strmini. Z malico in pijačo smo se okrepcali na polici, ki je bila precej široka za ta predel. Spočiti smo nadaljevali pot po strmih, ledenih snežišču in naprej po steni navzgor. Predvsem smo morali paziti na krčenje kamenja, saj bi bilo lahko to za koga usodno. Toda v naši skupini je bilo te pazljivosti dovolj, v skupini pred nami, pa mislim, da jim je pazljivost zelo primanjkovala, kajti kamenje je letelo in frčalo na vse strani. Zato smo bili mi, ki smo bili pod njimi, v veliki nevarnosti. Na srečo jim je naš vodič prav lepo razložil o posledicah take neprevidnosti pri plezanju. Za tem smo naredili le še ovinek in bili smo na vrhu. Kakšno doživetje! Vsi smo bili srečni, ker smo prestali podvig, ki smo si ga zastavili. Na vrhu smo se za nekaj časa oddahnili, malo pomenili, posneli nekaj fotografij in se odpravili nazaj v dolino. Med potjo smo bili precej tiho, ker je bil vsak tako zatopljen v svoje misli, da ni imel časa za pogovor. Vsak korak navzdol je bil tako težko breme, kajti vsi smo si želeli ostati v gorah malce dlje časa in ne samo en dan. Os-

tali bi že, a kaj ko so vse kočice okoli Triglava bile prenapolnjene, saj so imeli prav v tistem času neke vrste pohodov. In tako nam ni preostalo drugega, kakor da se odpravimo nazaj v dolino. V dolini smo se ob ledeno mrzlem potoku malce osvežili, si še vtirali zadnje spomine in nato počasi odšli proti koči, kjer smo se naužili toplega segedina in se v sončnem zahodu odpravili domov.

Ko smo se peljali proti domu, sem se še zadnjikrat obrnila proti goram obsijanimi z zadnjimi žarki tmega prelepega dne. V tistem trenutku sem začutila velik cmok v grlu, za tem sem jim malce pomežiknila in se obrnila naprej, v mislih pa sklenila, da se drugo leto zagotovo vrnem tja, tja v moj dom, kjer prebiva moje srce, srce samo za gore.

Damjana Cimerman, 7.a, OŠ Videm

Mladi na duhovnih vajah

Počitnice so za nami. Sveži in polni novih moči smo začeli novo šolsko leto, saj smo si v teh dveh mesecih odpočili od nemalokrat težkega šolskega dela in se razvedrili. To pa ni bilo vse. Dobrepoljski srednješolci, ki smo se že celo leto zbirali k mladinskemu verouku, saj smo skupaj odšli v Davčo, kjer smo spoznavali samega sebe ob meditacijah in pogovoru z drugimi. Pogovarjali smo se o medsebojnih odnosih in o našem odnosu do Boga. Vsak od nas je imel tudi skritega prijatelja, katere mu je delal veselje, ne da bi on vedel, od koga je. Tako smo se tudi praktično

učili ljubezni, o kateri Jezus pravi, naj jo izkazujemo tako, da naša levica ne ve, kaj dela naša desnica.

Poskrbeli smo tudi za razvedrilo. Zadnji dan smo se tako napotili na hrib Ratitovec. Pot nam je ob pesmi in pogovoru zelo hitro minila. Kar nismo se mogli sprijazniti, da je že prišel čas za odhod domov. Sedaj že prav nestrpno pričakujemo mladinskega verouka, kjer se bomo zopet srečevali vsako soboto ob osmih zvečer.

Dragi mladi, prav vsi, ki bi se nam želeli pridružiti, ste prisrčno vabljeni.

Vida Jakopič

Letovanje na Debelem Rtiču

Območna organizacija RK Grosuplje je po nekaj letih spet organizirala letovanje za otroke iz področja bivše grosupeljske občine. Prednost so imeli otroci z zdravstvenimi težavami in otroci iz socialno ogroženih družin.

Iz Dobrepolja in Strug je na Debeli Rtič odšlo 26 otrok starih 6 do 14 let in dve

vzgojiteljici. V desetih dneh, od 10.7. do 20.7., je bilo možnosti za kopanje in plavanje v novem bazenu na pretek. Najmlajši, še neplavalci, so se učili plavanja v posebni skupini s plavalno učiteljico. Ostali pa so utrjevali plavalne in druge spretnosti na plaži, v bazenu, na skakalnici in v morju. Vsak večer je bil na igrišču tudi ples.

Ker pa je prvo navdušenje nad plesom kmalu popustilo, smo se ob večerih podali na sprehod. Dnevi so potekali po določenem redu, ki je od vsakogar zahteval nekaj prilagajanja, niso pa bili enolični. Vsak dan je bil poln novih doživetij in razburljivih dogodkov. Za nekatere je zato deset dni minilo kar prehitro, drugi so nas zapustili že pred koncem letovanja, za večino pa je bilo teh deset dni ravno dovolj, da se naučijo morskega zraka in ti postane že malo dolgčas po mami in očku.

Tina Šuštar

Nekateri so počitnice preživljali tudi delavno

Po očiščevalni akciji podstrešja Jakličevega doma so se postavili pred objektiv: David Jakopič, Barbara Žnidaršič, Lucija Adamič, Milan Žnidaršič in Bojan Novak

DEBELI RTIČ

Preden smo šli na Debeli Rtič, mislili smo, da bo tukaj zanič. Potem pa spoznali smo našo napako, Barbara in Tina mislita enako.

Na plaži je še posebno lepo vedno nam sije sonce vedro. Na plaži je vedno polno ljudi, med njimi smo najživahnejši mi.

Ker pa ni šlo niti brez teh uši, nismo spali cele dolge noči. Zjutraj pa vsi smo potuhnjeno spali, to pa samo zaradi nekaj živali.

Zvečer vsi razburjeni od plesa sploh nismo zatisnili očesa. Na plesu plesalcev je kar mrgolelo, sicer pa je ples včasih težko delo.

Špela Nose.

Sproščeno v šolo

2. septembra ob 15. uri smo se zbrali v večnamenskem prostoru šole: otroci – bodoči prvošolčki, njihovi starši, babice, dedki, sestrice, bratci, učiteljice in g. ravnatelj, ki je vse zbrane pozdravil, predstavil šolo in vsem skupaj zaželel dobrodošlico na novi poti. G. policist Marjan Vlašič je opozoril na nevarnosti na cesti in podal nekaj nasvetov, kako naj bi učenci čim bolj varno prihajali v šolo. Učenci podružnične šole Ponikve so pripravili prijetno igrico z naslovom "Mavrična ribica". Nato so učiteljice poklicale otroke k sebi. Ko so zaslišali svoje ime, so med ploskanjem prišli k učiteljici, ji podali roko, prejeli darilo in se postavili k njej. Zelo ponosno so prihajali na oder in s tem na novo življenjsko pot. Bili so sproščeni, dobre volje, se pogovarjali in ogledovali darila.

V njihovih očeh ni bilo strahu, bile so iskricе veselja, ponosa in pričakovanja, kajti postali so pravi šolarji.

Učiteljice prvošolčkov

Razširili smo dejavnost v vrtcu CICIBAN

S prvim septembrom smo v vrtcu Ciciban postali "bogatejši" v svoji dejavnosti. Razširili smo se še za en oddelek in tako zagotovili varstvo in vzgojo še 24-im malčkom. V prijetno igralnico smo preuredili kar šolsko telovadnico, ki je

postala prijeten prostor za igro. Zahvaljujemo se vsem, ki s svojimi sredstvi in požrtvovalnostjo omogočajo, da se tudi v naši občini rešuje problem varstva in se otrokom omogoča dodatno vzgojo.

Res je, da je družina prva in osnovna

ŠALE IZ VRTCA

Pogovarjali smo se, kaj vse imamo doma.

Luka: Mi imamo "štalo". V njej so krave, ata in mama. Krave so privezane, ata in mama pa nič.

Pri malici:

Primož zavija sladoled v srajco.

Vzgojiteljica ga vpraša, kaj dela.

Primož: Tako je mrzel, da ga bom malo pogrel.

skupnost, v kateri se razvija otrok. Zato je zelo pomembno, da so odnosi v družini zdravi, polni ljubezni, medsebojnega spoštovanja in razumevanja. Otrok bo v taki skupnosti zadovoljen in se bo uspešno razvijal. Vendar pa danes, v času moderne civilizacije, hitenja in pehanja za materialnimi dobrinami otroci ostajajo ob strani staršev in jim starši preprosto niso kos. Otroci potrebujejo več in več, hitreje se razvijajo njihove sposob-

nosti po ustvarjalnosti, raziskovanju in ustvarjanju. vse te potrebe pa otroci mirno, tekom dneva zadostijo v skupnosti svojih vrstnikov. S sebi enakimi se otrok ob igri uči, bogati in zadosti vsem svojim potrebam.

Tako se otroci v vrtcu igrajo z najrazličnejšimi igračkami, ob katerih si razvijajo ustvarjalnost, domišljijo, ročne spretnosti in motoriko. Vsak dan si svoje telo razgibajo z različnimi športnimi aktivnostmi, spoznavajo okolje, naravo, živi in neživi svet, opazujejo najmanjše in neopazne stvari in predmete, ki jih doma preprosti ni čas opaziti. Kako se bogatijo ob poplavi pravljič, pesmic, ob katerih se izražajo tudi z gibanjem in likovnimi aktivnostmi. Te moram posebej omeniti. Kje doma dajo triletniku vodene barve in čopič, najrazličnejši barvni papir, odpadni material, ki konča doma v kontejnerjih, za otrokovo ustvarjalnost pa je vendarle izrednega pomena. Že z ostanki toaletnega papirja, vžigalčnih škatlic, plastenk in podobnega otrok lahko z idejo in potrpljenjem odraslega ustvarja najrazličnejše oblike, si ob tem razvija motoriko, bogati domišljijo.

Izrednega pomena pa je za otroke socializacija, navajanje na skupino, s katero se vsak sreča, če ne prej pa v šoli. Ko premaga težave z vključevanjem med ustnike, gre lažje tudi v šolo. Hkrati pa se navajajo na samostojnost tako pri oblačenju, obujanju, pospravljanju, kot pri uporabi WC-ja. Med sebi enakimi poteka navajanje spontano in mnogo prej kot doma. Vse to in še marsikaj imajo otroci, ki so vključeni v vrtec Ciciban.

S tem hočeva osvetliti pomembnost tudi družbene vzgoje, ki vsekakor ni pred družinsko, je pa za otroke, ki bodo vstopili v šolo, tudi pomembna, kajti vse obdobje, od 3 - 7 let je priprava na šolo.

Delavke vrtca se zavzemamo, da bi otrok v vrtcu postal bogatejši, da bi se razvijal s tempom življenja in da bi starši začutili, da je vzgoja v vrtcu ne nadomestilo, pač pa dopolnilo družinske vzgoje.

Ko boste našo dejavnost spoznavali, boste uvideli, da se otroci dobro počutijo ter uspešno in zadovoljno razvijajo v družbi vrstnikov.

Vzgojiteljici: Marija Žnidaršič in Darja Erčulj

Kaj so si zapomnili učenci 2. razreda?

Srečanje s policisti

Policisti so prišli na šolo. Policist nam je pokazal policijsko opremo. Ogledali smo si varno pot v šolo in k verouku. S seboj so pripeljali tudi dva konja. Pustili so nam, da smo jih božali in jahali.

GREGOR

Policist Marjan nam je govoril o prometu in varni poti v šolo. Povedal nam je tudi, da se dogajajo prometne nesreče. Pokazal in povedal nam je, da moramo hoditi ob robu ceste.

TJAŠA

Policisti so nam razložili, kako moramo hoditi po cesti. Povedali so nam tudi, kdaj gremo lahko čez cesto. Imeli so konje. Kdor je hotel, je lahko konja jahal.

PETRA

Šli smo na križišče. Tam so nas počakali štirje policisti. Videli smo opremo in prometni znak. Pokazali so nam konje. Malo smo se pogovarjali in potem smo šli v razred.

MATEVŽ

Policisti so nam razložili prometne znake. Z njimi smo odšli na sprehod po Vidmu. Tudi nas so oblekli v policijske uniforme. Upoštevali bomo nasvete za varno pot v šolo.

ANDREJA

Pogovarjali smo se o varnosti v prometu. Spoznali smo prometne znake. Pogovarjali smo se o opremi koles. Policisti so imeli konje. Lahko smo jih božali.

ANA

Policisti so povedali, da nas bodo varovali. Za starše, ki se vozijo z avtomobili, so naročili, naj uporabljajo varnostni pas.

JANEZ

Nekaj zapisov iz letošnje šole v naravi

V soboto, 24.8., smo se odpravili na Debeli Rtič. Peljali smo se dve uri in pol, ker je bila kolona. Ko smo prišli do paviljona, smo se nastanili in šli na kosilo. Na plaži smo pokazali, kaj znamo, in se razvrstili v štiri skupine. Ko smo pojedli, smo šli do recepcije, tam kupili razglednice in kartice za telefon. Ta dan je hitro minil.

Petra Tkalčič

V šolo narave smo prišli in se naplavali. Po kosilu v postelji, prosti smo bili. Kmalu smo se naveličali, z blazinami se obmetavali.

Tovarišica je prišla in nas okregala.

Zvečer za kazen brez čaja smo bili, spat žejni smo odšli.

Zjutraj krmežljavi vsi na telovadbo smo odšli.

Po telovadbi zajtrk sledi, po njem pa na plažo smo odšli, potem se zgodba ponovi.

Janez Gačnik

Zelo dobro se počutim. Zvečer igramo nogomet. V ponedeljek smo igrali proti Šentvidu. Zmagali smo 3 : 0. V torek smo imeli kopanje, nato pa smo igrali odbojko. Med tednom smo imeli turnir, igrali smo ping pong.

Jure Zevnik

Ko smo prispeli vsi veseli, smo potovalke odložili, lačni k mizi skočili.

Zdaj se imamo radi, plavamo kot gadi, upam, da se bomo kdaj naučili, delfinčka dobili.

Nina Miklič

Ni mogoče preveč ljubiti

Pesnik Slovenskih goric Tone Kuntner v pesmi Ti si nas sklicala, pravi, da je mati bila tista, ki jih je združevala, raztepeno po svetu, združevala pod isto streho in pri isti mizi.

Ali je med slovenskimi materami in ženami še veliko takih mater in žena, ki kažejo tako ljubezen do svoje družine? Gotovo jih je še veliko. To so žive podobne cankarjanske matere. Nekateri menijo, da gre le še za mit o materi ... Nič čudnega, saj je nepopisljivo, kakšno toploto in lepoto lahko ustvari materinska ljubezen.

Nekateri zavračajo cankarjevski lik matere ... Še več – norčujejo se. In nič jim ni zameriti. Morda sami niso imeli te luči materinske ljubezni. Kajti, kdor je sam ni doživel, tisti je ne prepozna in ne razume.

Samo tisti, ki sam doživi ljubezen, je sposoben ljubezen živeti in deliti naprej. Kdor ni doživel materinske ljubezni v popolnosti, je oropan največjega bogastva v svojem življenju.

Dom, družina, rodna zemlja, kruh, domovina, ... veliko jih je, ki zatrjujejo, da so te besede danes že obrabljene in preživete.

Latinski pregovor pravi: Nič ni novega pod soncem. Nobena ljubezen ni nova. Ne ljubezen do matere, ne ljubezen do žene, ne ljubezen do domovine.

Nov je način, kako vsak sam doživlja to ljubezen. Vsako lastno doživetje je novo in enkratno.

Da lahko to ljubezen v polnosti doživimo, pa moramo imeti polno mero pozitivne miselnosti. Na prvi pogled je to sicer nemogoče, ker je življenje polno sovražstva, nasilja in prevar ponavadi preglasno.

Toda dobro, pozitivno še vedno prevladuje. Le bolj skrito in tiho deluje.

Poleg pozitivne miselnosti moramo imeti veliko srčnosti. Treba je slediti srcu, kajti srce je tista ura, ki človeku pomaga pri njegovem odločanju. Npr. kakšen odnos ima kdo najprej do ŽIVLJENJA samega, do konkretnih ljudi in nakoncu do naroda.

Če v nas ni preveč cinizma, naj tudi zaključim z mislijo Toneta Kuntnerja:

Srčne ure bijejo tiho, se ne postavljajo ali vsiljujejo. Druge ure, ki so manj občutljive, včasih celo zlonamerne, so običajno glasnejše. Gotovo pa je, da ima še večina Slovencev pravo srčno uro, ki zna, posebno v stiski in v smrtni uri, glasno zvoniti.

A.Š.

Delovni čas:

PON	17.00-20.00
SRE	17.00-20.00
PET	17.00-20.00
SOB	18.00-20.00

Cena izposoje kasete je 200 SIT/2 dni ali vikend!
Pri enkratni izposoji 4 kaset - 5 izposoja brezplačna!
Dodatne informacije na tel. 787 738.

Piše: Konrad Piko

Iz Društva upokojencev

Dne 28. avgusta 1996 smo imeli 6. sejo, na kateri smo sklenili, da bomo imeli družabni večer v Podkrajju pri Zakrajških. Imeli smo se lepo in prijetno.

Kot najbrž veste, pa izlet v Izolo ni uspel, ker je bilo premalo prijav. Če bi bilo prijav vsaj 40, bi se splačalo, za 34 prijaviteljev pa izleta nismo mogli organizirati. Do sedaj smo šli na kopalni izlet vsako leto, vedno je bilo lepo, spotoma pa smo vedno nakupili še pršut.

Uspela pa je udeležba na letošnji trgatvi. 14. septembra smo šli na trgatve v Vitovlje na Primorsko. Glede na to, da je bilo letošnje poletje le malo sončnih dni, smo imeli mi z vremenom res srečo, saj smo imeli lep sončen dan. Ustavili smo se pri gospodarju Stojanu Remcu v Vitovljah 68, kjer smo najprej dobili malico, nato pa smo šli trgat grozdje. Bilo je na lepem, na ravnini. Še nositi nam ni bilo treba, za nošenje so poskrbeli njihovi ljudje. Po kosilu smo si šli ogledat klet in stroje za pridelavo vina, nato pa smo se vrnili nazaj na trgatve. Delali smo do večerje. Po večerji pa je bila zabava s plesom vse tja do pol osmih. Vseh 45 udeležencev letošnje trgatve je bilo zelo zadovoljnih in želijo, da bi jo organizirali tudi drugo leto. To željo je izrazil tudi gospodar. Na koncu je lahko vsak nabral še vrečko grozdja za domov.

Ko smo se pogovarjali o nakupovalnem izletu, pa je bilo največje zanimanje za Madžarsko nekje v začetku novembra. Tam še nismo bili, zato bi bilo zanimivo, da bi se enkrat odpravili tudi tja. Cena izleta je 2300 SIT, odhod pa bi bil že ob 3. uri iz Dobropolja. Prihod na Madžarsko bi bil okoli 9. ure. Za Miklavža pa je možno organizirati izlet v Vrtojbo v Italijo. Če ne bo možno organizirati obeh izletov, pa bomo prav gotovo vsaj enega.

Pa še nekaj besed o našem domu. Sedaj smo montirali steno in vrata na hodniku za kuhinjo. V novi kuhinji smo namestili tudi viseče omarice in ventilacijo v našem prostoru. Napeljati pa moramo še elektriko v kuhinji. Ko bo vse to končano, se bomo preselili od Zakrajških nazaj v dom. Pri Zakrajških smo imeli celo poletje vse mize, stole in posodo. Tako v naših prostorih do zdaj ni bilo možno pripraviti nobenih prireditvev ali srečanj.

Na koncu pa moram omeniti še to, da smo tudi upokojenci sodelovali na prireditvah, ki so bile na Vidmu 7. in 8. septembra. Ob odkritju spomenika Franu Jakliču in privzemu zastave in grba smo sodelovali v svečanem mimohodu. Bili smo zadovoljni, da smo bili skupaj z vsemi ostalimi v prireditve vključeni tudi mi, upokojenci.

Življenje v Dobropolju je lepo, a težko

Številni prispevki in mnenja o stečaju podjetja ISKRA ter juljskem miniranju v kamnolomu so me spodbudila, da bralcem s pričujočim zapisom na ta način posredujem nekaj svojih razmišljanj.

Ko sem se pred dobrimi tridesetimi leti zaposlil v takratnem obratu ISKRA, si nakljub svoji veliki volji, ki sem jo imel, nisem nikoli mogel predstavljati, kako zahtevno življenje sem izbral sebi in svoji družini. Mnogo je v tem kraju ljudi in nenazadnje dogodkov, zaradi katerih vedno znova spoznavam, kako lepo je življenje v njem, pa vendar tudi toliko grenkobe, zaradi katere je tu za vse nas življenje marsikdaj težko.

Mnogi se boste lahko spomnili, da v šestdesetih letih v kraju nismo imeli vodovoda, asfaltiranih cest in ne telefonov. Naši otroci, sorodniki, prijatelji, so se ne le zaradi slabih orometnih povezav z Ljubljano, ampak predvsem zaradi tega, ker dela ni bilo, preseljevali v druge kraje Slovenije in v tujino. Sam se tedaj resda zgolj v obrisih vedel, kako veliki so bili načrti gospodarskega in kulturnega razvoja te doline konec prejšnjega stoletja. Ko sem se odločal za to, da ostanem v domačem kraju, sem vedel, da za neuresničitev teh idej (o gospodarskem razvoju kraja iz tistega časa) nista bili krivi le obe vojni. S svojimi močmi, znanjem in voljo sem se želel pridružiti vsem, ki so želeli tako kot takrat, da Dobropolje zaživi.

Najbolj aktivno sem se v delo kraja vključil v času, ko sem že kot direktor tovarne prevzel (resda na prigovarjanje takratnega vodstva občine Grosuplje) še vodenje Krajevne skupnosti Dobropolje. Ob prevzemu te funkcije je bila moja prva na-

loga poravnati številne neporavnane dolgove KS, kar mi je v celoti uspelo že po nekaj mesecih. Bolj kot na te dolgove pa me je na moje dolgoletno članstvo v svetu KS in 7-letno vodenje KS spominjajo dograditev vodovoda, asfaltiranje cest, delna ureditev kanalizacije, napeljava javne razsvetljave, izboljšanje oskrbe z električno energijo po vaseh, napeljava telefonov, izgradnja šole, zdravstvenega doma in banke. Vedno se bom s ponosom spominjal vsega, kar smo v tem času ob štirih samoprispevkih uspeli v kraju narediti. Za svoj trud, ki sem ga vložil v vse to, nisem nikoli prejel nikakršnega plačila, svoje delo sem pojmoval kot "dodatni samoprispevek".

Moje delo v Iskri je bilo vseokozi tesno prepleteno z delom za ta kraj. Upam si trditi, da je uspešnost te tovarne pripomogla izboljšati življenje v Dobropoljski in Struški dolini. Ko sem po desetih letih zaposlitve v letu 1974 prevzel vodstvo v takratnem obratu ISKRE, se spominjam, da smo za delo imeli na voljo le en sam vrtnalni in namizni brusilni stroj in nekaj montažnih orodij. Skladišče materiala je bilo v Ljubljani, za prevoz materiala seveda nismo imeli avtomobilov, priključeni pa smo bili kar na vaško električno omrežje z za nas neprijetno napetostjo. Kako težak je bil ta začetek verjetno ve vseh 150 mojih takratnih sodelavcev; z njimi sem razvoj te tovarne tudi pričel. Orodij za izdelavo posameznih sestavnih delov za releje ni bilo, v montaži celo stolov nismo imeli dovolj. Tovarno je bilo potrebno posodobiti in dograditi, dopolniti proizvodni program in ga modernizirati, pridobiti naročila, zaposliti tehnologe in naučiti ljudi natančnega ročnega

dela izdelave električnih naprav in relejev. To je bilo vse-skozi moje osnovno vodilo, ki sem mu podrejal svoje odločitve.

Razvoj tovarne je spremljalo mnogo težav in kriz, ki so se mi nenazadnje tudi zaradi ovir, ki jih je pred mene in moje sodelavce postavljala takratni čas, večkrat zdele nerešljive. Prepričati kupce, da zmoremo izdelati kvalitetne izdelke, zgraditi tovarno, jo opremiti s tolikimi sodobnimi napravami in v želji, da bi naše delo lahko še izboljšali, podeliti toliko štipendij, je bila težka naloga. In čeprav so mi odpustitev delavcev in stečaj tovarne, v kateri sem bil vseskozi zaposlen, vse to zameglile, sem ponosen na vse, kar sem v 16-ih letih vodenja tovarne zmožel doseči. V vseh teh letih je podjetje uspešno poslovalo. Dajalo je utrip naše-mu kraju!

Ko sem se leta 1990 na lastno željo odpovedal funkciji direktorja, sem slednje storil v prepričanju, da bom s tem omogočil drugačen način vodenja tovarne. Upal sem, da bo predvsem z odgovornejšo vključitvijo večih ljudi v vodstvo, tako številno podjetje (375 zaposlenih) lažje voditi. Takrat si nisem predstavljal, da sem se s tem moral posloviti od vsakega odločanja v tovarni, tudi zadnjega, ko je bilo odpušče-

nih toliko ljudi.

S tem zapisom sem se name-noma izognil neposrednemu odgovoru na nekatera ostra in žaljiva razmišljanja, za katera sem prepričan, da so bila zapisana ali izrečena brez upoštevanja lastne krivde ali treznega razmisleka. S pisanjem sem predvsem želel storiti nekaj, za kar čutim moralno dolžnost. V vseh teh letih vodenja tovarne sem na delo sprejel mnogo ljudi in vsem vam, ki ste z večjo ali manjšo delavno vnemo prihajali na delo v tovarno, se tu želim zahvaliti. V vseh letih službovanja sem se poslovil od številnih sodelavcev, ki so se upokojili, oziroma se zaposlili drugje. Upal sem, da bom tudi sam nekoč med njimi in prepričan sem, da je bila taka tudi želja večine, ki ste ali še delate v tej tovarni.

Ko sem julija skupaj z vami stal v vrsti in odpiral tisto kuverto, sem si želel, da bi nas odgovorni na naš zadnji delovni dan povabili kamorkoli v tako prostorni tovarni, ki smo jo zgradili sami, in nam dali odgovore na mnoga vprašanja oz. le na eno. Priznam pa, najbolj sem si želel, da bi bila vsebina kuverta drugačna od tiste, ki sem jo slutil. Vse to sem si želel ne le zase, želel sem si za vse nas.

Anton Drobnič

Kaj se krije pod skalami?

Kar nekajkrat so me v zadnjih petinidesetih letih lovske stezice pripeljale na Limberk, 688 m strm hrib sredi obširnih gozdov. Pred desetletji sem še lahko z vrha občudoval bližnjo in daljnjo okolico, vse tja do Ljubljane, Velikih Lašč in Ivančne Gorice, morda tudi dlje, potem pa se je vse zaraslo. Zdaj ujameš lahko le kaj malega razgleda skozi kak posledek

med vejevjem.

Starine so me vedno zanimale, nenavadno neslovensko ime hriba, skalovje in vse drugo so kajpak v meni vedno vzbujale zanimanje, kaj se je tam v davnih časih dogajalo.

Nekaj malega (za začetek) sem našel v Krajevem leksikonu Slovenije, kjer na 127. strani piše pod geslom Čušperk, da so tam naleteli na sledove

halštatskega naselja z deloma še ohranjenim ajdovskim zidom (rimске šance). Nekje drugje sem zasledil nekaj podatkov o prastari, menda še predrimski poti, speljani po dolini s Turjaka pa vse do vasi Cesta. Tudi to dokaj nenavadno ime za naselje, kaže, da je tam mimo nekoč peljala pomembna cesta.

Še več so mi vedeli o teh krajih povedati nekateri starejši ljudje. Naj omenim samo Franca Okorna z Vodice, ki je v teh krajih preživel vse svoje dolgo življenje.

Razmišljal in opazoval sem tudi sam. Posegel sem po Enciklopediji leksikografskega zavoda Jugoslavije. Tam piše, da se imenuje "halštatska" starejša železna doba (približno od 11. do 5. stoletja) pred našim štetjem. Ime je dobila po naselju Hallstatt v Avstriji, kjer so že v drugi polovici prejšnjega stoletja odkrili sorazmerno velikansko grobišče z okoli 2.500 grobovi.

Položaj Limberka pa je takšen, da je nujno moralo biti naselje na njem veliko in zelo pomembno. Grosupeljska kotlina je bila tedaj še v glavnem jezero ali vsaj pretežno zamočvirjena in je pomenila za napadalce neprehodno oviro. Za obrambo so bila tudi nadvse prikladna zelo strma pobočja. Dober razgled daleč naokoli sem že omenil. Povrh je naselje še nekako čepelo nad potjo, po kateri so tvorili svoje blago tedanji trgovci iz sredozemskih in baltičkih dežel. Najbrž so naselje kasneje zavzeli Rimljani in tam ustanovili svojo vojaško postojanko, vsekakor seveda zaradi izredno ugodne lege. Srednjeveški gradovi pa so zrasli drugje, čeprav so jih navadno gradili tam, kjer so imeli utrdbe tudi Rimljani ali še prejšnji prebivalci. Zakaj?

Ko sem hodil po Limberku, sem se zamislil tudi nad skalami, ki leže nagrmadene druga na drugi. Velikanske so, nekako take kot znani kiklopski zidovi v Grčiji ali inkovski v Juž-

ni Ameriki. Kako so jih spravili na tako strm hrib (če so jih)? V neki skali je zijala luknja, nekdo mi je povedal, da je bila to rimska cisterna. Že pri vratih sem ugotovil, da je zelo razsežna, sicer pa je bila vsa črna od dima. Očitno so jo razni ljudje uporabljali dolga stoletja za bivanje ali za začasno bivališče.

Potem sem od znanega arheologa zvedel še, da se Limberka ni še dotaknila raziskovalčeva sonda ali lopata. Vsekakor zaradi tega, ker je bil vrh težko dostopen, skale bi verjetno morali razmikati ali odstranjevati s težkimi gradbenimi stroji. Le kako bi jih tedaj (zdaj je speljana skoraj na vrh cesta) spravili tja? Izkopavanje bi zahtevalo preveč stroškov. Zato ni čudno, če so se raje lotili laže dostopnih najdišč.

Limberk kot nepojasnjena uganka pa ostaja, kakršen je bil stoletja, odkar so ga ljudje zapustili. Kdo ve, kaj skriva v svojih nedrih? Glede na vse, kar sem zapisal, bi morda postal svetovno znano najdišče.

Zato na bi tale kratek prispevek pomenil spodbudo vsem pristojnim, da nekaj ukrenejo.

Mile Pavlin

Naslednja številka Našega kraja izide 5. novembra. Objavili bomo samo tiste prispevke, ki jih bomo prejeli do vključno 22. oktobra.

Črna kronika

Nastopila je jesen in z njo dež, megla in krajši dnevi, s tem pa tudi poslabšani vozniki pogoji. Z jesenjo se zaključujejo dala na poljih in njivah, ko ljudje pospravljajo pridelke in pripravljajo njive za jesensko in spomladansko setev. Pri prihajanju z njiv in travnikov z vozili na cesto, pa nanjo nanesejo blato in ceste postanejo spolzke. Vozniki, ki prihajajo z njiv na cesto, morajo kolesa vozil očistiti, predno se vključijo v promet. Da so ceste na nekaterih delih spolzke, pripomore tudi odpadlo listje z dreves, zato ni odveč opozorilo, da vozniki hitrost vozil prilagodijo razmeram na cesti. Jesen pa je tudi čas, da svoje jeklene kornjčke pripravimo na zimo (servis, kontrola hladilne tekočine, kontrola akumulatorjev, priprava zimskih gum in verig in podobno).

31.8.96 Za nesrečo, ki se je zgodila tega dopoldneva na parkirnem prostoru pri trgovini MIX v Ponikvah, je vzrok nepravilna vzratna vožnja tovornega avtomobila, ki je trčil v osebni avtomobil, ki je bil ravno takrat zavil s ceste na parkirni prostor. V nesreči je na obeh vozilih nastala le materialna škoda.

17.9.96 Neznani storilec je nekaj minut po polnoči vlomil v trgovino last Trgovskega podjetja Tabor na Vidmu tako, da je na neugotovljen način odklenil zunanja vrata trgovine, vstopil v notranjost in nasilno na vzvod odprl dvoje vrat, ko je prišel do alarmne naprave, katera se je sprožila in storilca pregnala. Ta vlom pa je povezan z vlomom v trgovino v Strugah, kjer je bilo vlomljeno na podoben način. Tu je vlomilec imel več sreče in si je nabral kar nekaj prehrabnih in drugih artiklov.

18.9.96 Domačin iz Vidma si je v drugi polovici meseca marca tega leta protipravno prilastil kipec Svetega Antona, ki je bil nameščen v vitrini pročelja ene od stanovanjskih hiš na Vidmu. Policisti so ugotovili storilca ter ga obiskali na domu, kjer so mu kipec tudi zasegli in ga vrnili oškodovancu. Storilec je imel namen kipec prodati, vendar mu to v tem času ni uspelo, uspelo pa mu je, da ga je z nestrokovnim ravnanjem poškodoval.

20.9.96 V Zdenski vasi se je sprla snaha s taščo zaradi popravljanja poti med njunima stanovanjskima hišama. Med prepirom sta mahali z lopato, ki jo je pred tem tašča uporabljala pri delu. Nadaljnji prepri je preprečila vnučinja.

20.9.96 Na lokalni cesti med Zdensko vasjo in Hočevjem se je zgodila prometna nesreča med voznikom tovornega avtomobila in voznikom delovnega stroja. Do nesreče je prišlo zaradi vožnje z neprilagojeno hitrostjo voznika tovornega avtomobila. V nesreči je nastala samo materialna škoda.

Policajska postaja Grosuplje

Ponudba v cvetličarni Lilija

Danica Bambič ■ Videm 32b (za trgovino Tabor) ■ 1312 Videm Dobrepolje ☎ 061 / 787 - 257

- ✓ lončnice, rezano cvetje, čebulice, vrtnice, mačehe, marjetke
- ✓ tilandsija
- ✓ nagrobni pesek, keramika, kristal – uvoz iz Nemčije
- ✓ bižuterija
- ✓ kozmetika
- ✓ igrače
- ✓ otroški program: stekleničke, dudike, otroški krožniki ...
- ✓ ročno izdelani puloverji, trenirke ..., ki se dobijo tudi po naročilu
- ✓ prodaja in razvijanje foto filmov – razvija jih "Foto Toni" iz Ribnice

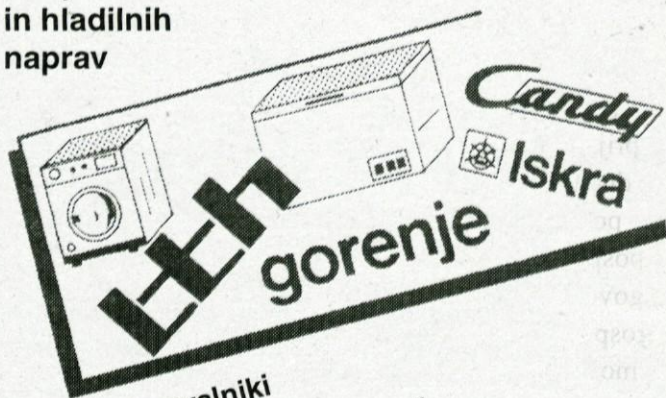
Po naročilu delamo tudi cvetlične aranžmaje, ikebane, vence, šopke za na avto, aranžiramo.

MP

MARJAN PETERLIN

**servis
gospodinjskih
strojev
in hladilnih
naprav**

Dolščaki – Rob
telefon: 781-456

Zamrzovalniki
Hladilniki
Pralni in pomivalni stroji
Električni štedilniki
Mali gospodinjski aparati

SPREJEM NAROČIL:
od 7.00 do 8.00 ure
in od 14.00 do 15.00 ure

KOMUNALNO PODJETJE GROSUPLJE obvešča, da bo jesenski odvoz kosovnih odpadkov

v četrtek, 10. oktobra.

**Prosimo, da dostavite kosovne odpadke
zraven kontejnerjev pod pogoji, ki so že
bili objavljeni.**

ZAHVALA

OB SMRTI NAŠEGA DRAGEGA MOŽA IN OČETA

JOŽETA MOHARJA

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, prijateljem, sosedom in vaščanom, ki so nam v dneh smrti veliko pomagali, za izraze sožalja, podarjeno cvetje in sveče, in vsem, ki ste ga pospremili na njegovi zadnji poti. Iskrena hvala govorniku Društva upokojencev, pogrebnikom, gospodu župniku za opravljen pogrebni obred in moškemu pevskemu zboru za občuteno zapete pesmi.

Domači

*Saj ti si srečno slekla
oklep trohljivi zdaj;
nesla je božja dekla
te v lepši, boljši kraj.
(S. Gregorčič)*

ZAHVALA

V 82. letu življenja je Bog poklical k sebi našo mamo, staro mamo in prababico

HELENO BLAŽIČ

iz Podpeči

Ob njeni smrti se iz srca zahvaljujemo vsem, ki ste jo obiskovali v času bolezni. Predvsem pa se zahvaljujemo za pomoč sosedom, ki ste nam stali ob strani v najtežjih trenutkih, zlasti Slavki, Nadi, Anici, Bokalovim in možem, ki ste jo ponesli k večnemu počitku. Hvala za darovano cvetje, sveče in molitve.

Hvala g. župniku in g. kaplanu za vse obiske in spodbudne besede ter še posebej g. kaplanu za čudovito opravljen pogrebni obred. Hvala pevcem moškega zbora "Rafko Fabiani" za doživeto petje, cerkovniku g. Kostanjšku in članom Društva upokojencev ter vsem, ki ste jo pospremili na zadnji poti k večnemu počitku.

Vsi njeni

KINOPROGRAM ZA MESEC OKTOBER 96 KINO "DOBREPOLJE" VIDEM 34

PETEK, 4. oktober, ob 19.30. uri

ameriški akcijski triler

HUDIČEVKI

KRATKA VSEBINA: Napet akcijski triler, ki prikazuje ljubezenski trikotnik, mož, žena, ljubica. Žena (IZABELA ADJANI) in ljubica (SHARON STONE) se povežeta oziroma ju poveže sovraštvo do istega možkega, saj obema greni življenje. Dogovorita se, da ga bosta ubili, zločin pa spretno prikrili. Kaj sta spregledali, da ne gre vse po načrtu?

NEDELJA, 6. oktober, ob 15. uri in 19.30 uri

ameriška nora komedija

DOL PERISKOP

KRATKA VSEBINA: Podmorniški kapetan Tom Dodge sanja o tem, da je poveljnik jedrske podmornice, namesto tega pa mora poveljevati podmornici, ki je ostanek iz druge svetovne vojne. Posadka na podmornici je popolnoma nesposobna, kapitan pa tudi ...

Nora komedija v stilu filmov "GOLA PIŠTOLA".

PETEK, 11. oktober, ob 19.30 uri

ameriška romantična komedija

ČENČE

KRATKA VSEBINA: JULIA ROBERTS igra srečno podeželsko ženo z lepo farmo, otroki in ljubečim možem. Čenče, da ima njen mož razmerje z drugo žensko, razblihni to idilo. Ko nekega dne zaloti svojega moža, kako strastno poljublja neznano žensko, začne verjeti v vse, čemur se je prej samo smejala. Njeno življenje se kozenito spremeni ...

NEDELJA, 13. oktober, ob 15. uri in 19.30 uri

ameriška akcijska srhljivka

ČAROVNICE

KRATKA OZNAKA: 17-letna SARAH pride v novo šolo, kjer se spoprijatelji s tremi dekleti, ki se ukvarjajo s črno magijo. SARAH ima čarovniške sposobnosti in vse štiri naprej izkoriščajo "MOČ", da si polepšajo življenje. Ko ena izmed deklet izzove zlega duha in postane nevarna, se ji mora SARAH postaviti po robu, še predno bo prepozno ...

Napeta srhljivka z obilico grozljivih prizorov je narejena z veliko domišljije.

PETEK, 18. oktober, ob 19.30 uri

ameriška ljubezenska komedija

UKRADENA SRCA

KRATKA VSEBINA: Roz (SANDRA BULLOCK) je dekle sleparja majhnega kalibra, ki za bogataše krade slike iz weekendov petičnežev. Vedno prosi svojega fanta Franka, naj opustita ta posel in se poročita. Fant ji obljubi, da bo naslednji podvig njun zadnji, potem pa se bosta umirila in poročila. Sliko prineseta bogatašu, ki jo je naročil, ta pa ju povabi, da nekaj dni ostane pri njem. Bogataš in Roz se zaljubita, saj Roz od življenja pričakuje veliko več, kot ji lahko nudi Frank, Franku pa vse skupaj sploh ne gre v glavo. Kot ponavadi ...

NEDELJA, 20. oktober, ob 15. uri in ob 19.30 uri

ameriki vohunski triler - uspešnica

MISSION: IMPOSSIBLE

KRATKA OZNAKA: Vohunski triler s TOMOM CRUISOM v glavni vlogi (vsi ga hvalijo) in v režiji mojstra BRAINA DE PALME je v prvem tednu po otvoritvi v ZDA prinesel preko 60 milijonov \$, po treh tednih predvajanja pa že preko 145 milijonov \$. V Ljubljani so s tem filmom odprli prenovljeno dvorano kina KOMUNA. Zaradi zelo visoke najemnine filma, distributor KARANTANIJA FILM zahteva povišanje kinovstopnic za 100 SIT.

PETEK, 25. okt., ob 19.30

španska ljubezenska drama

CVET MOJE SKRIVNOSTI

KRATKA OZNAKA: Film je pretresljiva ljubezenska zgodba o ženski na robu živčnega zloma, o njenem boju za preživetje in o njenem princu iz sanj ...

Čudovita ljubezenska zgodba, ki je preprosto ne smete zamuditi.

NEDELJA, 27. oktob., ob 15. in 19.30 uri
ameriški film katastrofe

TORNADO "TWISTER"

KRATKA OZNAKA: Drugi največji hit letošnje poletne sezone v ZDA je spektakel o tornadu, ki pustoši po južnih predelih ZDA. Film nekoliko spominja na filme katastrof, ki so jih snemali sredi sedemdesetih let "POTRES, PEKLENSKI STOLP, itd". Film je v ZDA v petih tednih po startu že prebil 200 milijonov dolarjev izkupička. Tudi ta film se je predstavil v novi kinodvorani kina KOMUNA v Ljubljani v začetku septembra.

Zaradi zelo visoke najemnine filma distributor KARANTANIJA FILM zahteva povišanje kinovstopnic za 100 SIT.

Dopisujte
v glasilo

Naš kraj

KNIŽNICA GROSUPLE
Adamičeva 15

Ustanovitelj glasila je Občina Dobrepolje, ki jo zastopa izdajateljski svet. Urednica: Mihaela Steklasa. Uredniški odbor: Metka Žnidaršič, Slavka Mustar, Ema Sevšek, Ivan Grandovec, Tina Šuštar, Katja Gregorič. Tisk in oblikovanje: Aurorafilm d. o. o. Lektorica: Ema Sevšek. Za foto Naš kraj: Tone Steklasa. Glasilo izhaja enkrat mesečno v nakladi 1000 izvodov. Glasilo spada med proizvode, za katere se plačuje davek od prometa proizvodov po stopnji 5 odstotkov.